

Στην παγίδα
των ΔΕΚΑ

76

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ





Τὸ χτύπημα
πού γιαιατρεύει!

ΕΝΩ οἱ Ὑπεράνθρωποι, ἡ σατανικὴ Ρεγκίνα καὶ οἱ Δέκα εἶναι ξαπλωμένοι, ἀσάλευτο: καὶ χλωμοὶ σάν νεκροὶ, στὴ θεράντα τοῦ παλατιοῦτῆς Ρεγκίνας, στὸν πλανήτη Ποσειδῶνα(*), πίσω στὴ Γῆ, στὸ σπίτι τῶν Ὑπερανθρώπων, ὁ Κοντοστούπης πηγαινοέρχεται στὰ δωμάτια, μὲ τὸ μυαλὸ σαλεμένο ἀκόμα ἀπὸ τὴν τρέλλα!

Χειρονομεῖ ζωηρά, μορφάζει κωμικὰ καὶ ἀνεβοκατεβά-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος 75, πού ἔχει τὸν τίτλο: «Ἡ Λαβὴ πού τσακίζει».

ζει γελοῖα τὴ μύτη του.

Κάθε τόσο μπηγεί μιὰ κραυγὴ, πού θυμίζει πεινασμένο τσακάλι, σταματᾷ καὶ ἀπαγγέλει μερικοὺς... στίχους:

«Ἐμένα πού μὲ βλέπετε εἶμαι ὁ Κοντοστούπης Ὁ τρομερὸς καὶ φοβερὸς καὶ ὁ... παραπονιάρης! Κι' ὅταν μὲ πιάση ὁ θυμὸς ἀφρίζω καὶ ἑαφρίζω κι' ἀπὸ τὴν.. Πόλη ἔρχομαι καὶ στὴν κορφή κανέλλα, βάλε τὸ καπελάκι σου νὰ μὴ βραχῆ ἡ ὀμπρέλλα!

Καὶ συνεχίζει:

Γιούχουσου! Πού εἶναι οἱ Ὑπεράνθρωποι; Τὰ παλιόπαιδα! Ἐφυγαν πάλι μόνοι

τους και θα κινδυνεύσουν χωρίς μένα!

Στέκεται μπροστά στην 'Ελχίνα με τὰ μάτια γεμάτα τρέλλα και ούρλιαζει:

— Ξέρεις ποιός είμαι εγώ;
"Ε;

— Ξέ... ξέρω!, τραυλίζει ή 'Ελχίνα με δάκρυα στα μάτια για την κατάντια του «ωραίου Κοντοστούπη της». Είσαι ο γενναίος Κοντοστούπης!

— Κουραφέξαλα!, μου γριζει ο νάνος. Στραθή είσαι ή αλλοίθωρη; Κύτταξέ με καλά! Ποιός είμαι;

— Μην τή βασανίζεις άλλο, Κοντοστούπη!, λέει ή 'Ελσα, που κάθει τα λίγο πιο πέρα μαζί με τή Λάουρα, την άρραβωνιαστικά του Κεραυνού. "Αφησέ της ησυχη, την καημένη την 'Ελχίνα! Είσαι ο Κοντοστούπης!

— Είσαστε όλοι στραβοί και τρελλοί εδώ μέσα!. φωνάζει ο νάνος. Δεν είμαι ο Κοντοστούπης! Είμαι ό... Χίτλερ!

Γυρίζει στην 'Ελχίνα και προσθέτει:

— Κι' έσένα σε ξέρω καλά! Είναι ή... "Ιγκριντ Μπέργκμαν μεταμφιεσμένη! Χά, χά, χά, χά! "Η Μπέργκμαν μεταμφιεσμένη σε... βατραχίνα!

Το πράσινο πρόσωπο της άσχημης 'Ελχίνας γίνεται κόκκινο από το θυμό. Δεν μπορεί να άνεχθή αυτή την προσβολή, όσο τρελλός κι' άν είναι ο Κοντοστούπης!

Κυττάζει γύρω της, άρπά-

ζει ένα όγκώδες βιβλίο, που είναι άκουμπτισμένο σ' ένα τραπέζι και... το κοπανάει μ' όλη της τή δύναμη πάνω στο κεφάλι του Κοντοστούπη!

— "Ωχ!, ούρλιαζει ο νάνος τρέχοντας γύρω - γύρω μέσα στο δωμάτιο. Δολοφόνοι! Με σκοτώνουν! Είμαι ό... Μέγας 'Αλέξανδρος και με σκοτώνουν οι Πέρσες! Βοήθεια! Είμαι... είμαι... είμαι...

Σωπαίνει. Κυττάζει γύρω του με μάτια όπου δεν υπάρχει πια ή λάμψη της τρέλλας. Το χτύπημα με το βιβλίο του έχει ξαναδώσει τὰ λογικά!

— Είμαι..., ξαναλέει. Είμαι... ο Κοντοστούπης! Πού είναι οι 'Υπεράνθρωποι;

"Η 'Ελχίνα, κατασυγκινημένη για το θαύμα που έγινε, θέλει να άγκαλιάση το νάνο και να τον φιλήση, μα συγκρατεί τον έαυτό της. Θυμάμαι ότι ένα φιλί της είχε κάνει τον Κοντοστούπη να ξανατρελλαθή!

— Πήγαν στον πλανήτη Ποσειδώνα!, άπαντάει ή 'Ελσα. Πήγαν να έξοντώσουν τή Ρεγκίνα και τους Δέκα με άτομικές βόμβες! Είδαμε χτές δυνατές λάμψεις πάνω στον Ποσειδώνα, αλλά οι 'Υπεράνθρωποι δεν έπέστρεψαν ακόμα! Φοβούμαι μήπως τους συνέβη κανένα, κακό, Κοντοστούπη!

Ο νάνος ζαρώνει τὰ φρύδια του και φουσκώνει το στήθος του.

— Αυτό παθαίνουν κάθε φορά που τολμούν να φύγουν μόνοι τους, χωρίς σε μένα, σε

έπικίνδυνες αποστολές!, λέει με στόμφο. Θα πάω να τους βοηθήσω! 'Ελπίζω να μου άφησαν τὸ πλανητόπλοίο μου!

—Εἶναι στὸν κήπο, λέει ἡ 'Ελσα. Πάρε ὅμως μαζί σου κι' ἕνα προβολέα πού ἐφτιαξε ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ πού ἐκπέμπει ἀπὸ τὸ κόκκινο ἐκείνο φῶς, πού κάνει τόσο κακὸ στὴ Ρεγκίνα καὶ τοὺς Δέκα. Εἶχε φτιάξει δύο προβολεῖς. Τὸν ἕνα τὸν πήρε μαζί του καὶ τὸν ἄλλο τὸν ἄφησε ἐδῶ! Εἶναι στὸ ἐργαστήριό του!

— Καλά, λέει ὁ νάνος. Θα τὸν πάρω, ἂν καὶ τά.. χέρια μου εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ συντρίψουν ὄλους τοὺς 'Υπερανθρώπους τοῦ κακοῦ! Δὲν εἶν' ἔτσι, ὦραία μου 'Ελχίνα;

—Ναί, ὦραίε μου Κοντοστούπη!, ἀπαντᾷ ἡ 'Ελχίνα μορφαίνοντας μὲ συγκίνηση σάν... μαντρόσκυλο πού πάτησε ἀγκάθι!;

Ἄ σωτήρας νάνος!

ΛΙΓΑ λεπτὰ ἀργότερα, ὁ Κοντοστούπης ἀπογειώνεται μὲ τὸ μικρὸ πλανητόπλοίο του. Ἀνεβαίνει σάν ρουκέττα πρὸς τὸν οὐρανὸ καί, ὅταν βρῖσκεται ἔξω ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς, στὸ κενὸ διάστημα ἀνάμεσα. στὰ οὐράνια σώματα, ἀναπτύσσει μιὰ ἀπίστευτη ταχύτητα μὲ τὴν πλῆρη στραμμένη πρὸς τὸν πλανήτη Ποσειδῶνα.

Τὸ πρόσωπο τοῦ νάνου εἶναι χλωμὸ τώρα καὶ τὰ δόντια

του χτυποῦν μεταξύ τους. Φοβᾶται! Δὲν τοῦ ἀρέσει καθόλου ἔτσι ὅπως εἶναι μόνος, ὀλομόναχος μέσα στὸν οὐρανὸ, ταξιδεύοντας πρὸς ἕνα ἄστρο, ὅπου ἴσως οἱ 'Υπερανθρωποὶ ἔχουν βρῆ τὸ θάνατο κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματα τῶν 'Εχθρῶν τοῦ Κόσμου!

Δὲν τοῦ ἀρέσει καθόλου αὐτὸ τοῦ Κοντοστούπη κι' ἔχει μετανοιώσει πού ἔκανε τὸ τρελλὸ αὐτὸ τόλμημα. Θα ἤθελε πολὺ νὰ γυρίσει πίσω, μὰ σκέπτεται τὸ ἐπιτιμητικὸ βλέμμα πού θὰ τοῦ ρίξη ἡ 'Ελσα καὶ τὴν καζούρα πού θὰ πού κἀνη ἡ 'Ελχίνα καὶ συνεχίζει τὸ ταξίδι του, μουρμουρίζοντας:

— Τί θέλει ἡ ἄλεπού στο παζάρι;

Μὰ ὁ Κοντοστούπης δὲ θέλει νὰ παραδεχτῆ οὔτε στὸν ἑαυτό του πὼς φοβᾶται καὶ σπεύδει νὰ προσθέσει:

— Δηλαδή ὄχι πὼς φοβᾶμαι! Γιὰ τὸν ἑαυτό μου δὲ φοβᾶμαι ποτέ. Φοβᾶμαι μόνο μὴπως παρεκτραπῶ ἐκεῖ, στὸν πλανήτη Ποσειδῶνα, καὶ ...χαλάσω τὸ ἄστρο αὐτὸ τοῦ καλοῦ Θεοῦ!

Ἄσταν τέλος φτάνει πάνω ἀπὸ τὸν πλανήτη καὶ βλέπει τὴν τρομακτικὴ καταστροφή, πού ἔχει προκαλέσει ὁ βομβαρδισμὸς τῶν 'Υπερανθρώπων, ἡ καρδιὰ τοῦ νάνου φτερουγίζει σάν τρομαγμένη πεταλούδα.

— Πά... Παναγίτσα μου!, τραυλίζει. Τί κακὸ εἶναι τοῦτο; Ὅλοι εἶναι νεκροὶ ἐδῶ! Δὲ βλέπω πουθενὰ τοὺς 'Υπε-

ρανθρώπους! Μήπως σκοτώθηκαν κι' αυτοί στο βομβαρδισμό;

Χαιμλώνει περισσότερο, φτάνει πάνω από το παλάτι της Ρεγκίνας και μια κραυγή ξεπηδάει από το στήθος του:

— "Άγιοι Πάντες!, φωνάζει. Οί 'Υπεράνθρωποι του Καλού και του Κακού! Νεκροί όλοι τους, ξαπλωμένοι στη βεράντα! "Ωχ ή καρδούλα μου!

Κοντά στο σπίτι βλέπει τα πλανητόπλοια των 'Υπεράνθρωπων και, γύρω τους, τα πλανητόπλοια της Ρεγκίνας



Σκώνει το ογκώδες βιβλίο και του το κατεβάζει στο κεφάλι!

και των Δέκα.

Προσγειώνει άπαλά και το δικό του πλανητόπλοιο πιά πέρα και, μ' ένα τεράστιο ακροβατικό πήδημα, βρίσκεται στη βεράντα ανάμεσα στους ήρωες του Καλού και του Κακού!

'Εκεί γονατίζει δίπλα στην 'Αστραπή και αρχίζει το μοιρολόι!

— "Ωχου ό άμοιρος εγώ! "Ωχου ό συφοριασμένος! "Εχασα τους καλύτερους φίλους μου! "Εχασα τους μοναδικούς συντρόφους μου! Θεέ μου! Δέ λέω έχει το δικαίωμα να σκοτώνης όποιον θέλεις! 'Εσύ τους έδωσες τη ζωή, έσύ τους την πήρες πίσω! Δέν είναι όμως άδικία να πεθάνη ένα όμορφο και χαριτωμένο πλάσμα σαν την 'Αστραπή και να μείνη στη ζωή ένας πανάσχημος νάνος σαν έμένα; Θεέ μου, ανάστησε την 'Αστραπή και σκότωσέ με έμένα!

'Εκείνη τη στιγμή, ό 'Υπεράνθρωπος, που είναι ξαπλωμένος κοντά στην κόρη του, σαλεύει έλαφρά και κουνάει το κεφάλι του.

— Βλέπεις, Θεούλη μου; συνεχίζει ό Κοντοστούπης. Συμφωνεί κι' ό 'Υπεράνθρωπος! Είναι νεκρός, μά το δικίο τον έκανε να σαλέψη και.... "Άγιε 'Ονούφριε, προστάτη μου!

'Ο 'Υπεράνθρωπος έχει άνοίξει έντελώς τα μάτια του τώρα και κυττάζει κατάματα τον Κοντοστούπη, που αρχίζει να... φοβάται!

— Καλά! Λέει ο νάνος τρέμοντας. Κλείσε τα τώρα τὰ μάτια σου, 'Υπεράνθρωπε! Μην ξεχνάς πώς είσαι πεθαμένος και πώς οι πεθαμένοι δεν επιτρέπεται ν' ανοίγουν τὰ μάτια τους! Έκτός αν... εκτός αν... είσαι βρυκόλακας! "Ωχ ή καρδούλα μου!

— "Αφησε τις άνοησίες, Κοντοστούπης!, λέει ο 'Υπεράνθρωπος. Δεν είμαι πεθαμένος! Είμαι ζωντανός! Αισθάνομαι όμως τόση έξάντλησι ώστε δεν μπορώ να κινηθώ! Τήν τελευταία στιγμή, ενώ πιά κοντεύαμε να έξοντώσουμε τούς 'Εχθρούς του Κόσμου, ή Ρεγκίνα έρριξε μ'ά μικρή βόμβα μ' ένα πράσινο άέριο, πού μ'άς έρριξε όλους άναίσθητους! Δεν μπορώ να σαλέψω, Κοντοστούπη! Σήκωσέ μας έναν - έναν και μετάφερε μας στο πλανητόπλοιο! Πρέπει να φύγουμε τό συντομώτερο άπό τόν καταραμένο αυτό τόπο! Δεν είμαστε σε θέση να πολεμήσουμε!

Ο Κοντοστούπης, λαμποκοπώντας άπό χαρά πού οι φίλοι του είναι ζωντανοί, τούς σηκώνει και τούς κουβαλάει έναν - έναν στο πλανητόπλοιο του.

Στό μεταξύ έχουν συνέλθει και οι άλλοι, χωρίς όμως να είναι σε θέση να σαλέψουν και να σηκωθούν.

Στή βεράντα του παλατιού τής Βασίλισσας τών Δέκα, ή Ρεγκίνα και οι 'Υπεράνθρωποι του Κακού άνοίγουν τώρα κι' αυτοί τὰ μάτια τους.

— Κοντοστούπη!, λέει ο



— 'Ανάστησέ την, Θεέ μου και σκότώσέ με μένα!

'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Τοποθέτησε τόν προβολέα έτσι ώστε να λούζη τούς 'Εχθρούς του Κόσμου με τό κόκκινο φώς του! "Έτσι, ή Ρεγκίνα και οι Δέκα δέ θα ξανασηκωθούν ποτέ πιά για να άπειλήσουν τήν 'Ανθρωπότητα!

— 'Αμέσως!, λέει πρόσχαρα ο νάνος. Προκειμένου να... εύχαριστήσω τή Ρεγκίνα, είμαι έτοιμος να θυσιαστώ!

Πηδάει άπό τό πλανητόπλοιο με τόν προβολέα άγκαλιά, τόν στήνει έτσι ώστε ο φακός του να είναι στραμμέ-

νος πρὸς τὸ παλάτι καὶ τὸν ἀνάβει.

Ἡ θεράντα λούζεται ἀπὸ ἓνα παράξενο κόκκινο φῶς. Οἱ Ὑπεράνθρωποι τοῦ Κακοῦ βογγοῦν ὑπόκωφα καὶ κλείνουν πάλι τὰ μάτια τους.

— Καλὸν ὕπνο!, φωνάζει ὁ Κοντοστούπης.

Μπαίνει στὸ πλανητόπλοιο καὶ ἀπογειώνεται μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὴ Γῆ!...

Πίσω μένει ὁ πλανήτης Ποσειδῶν σιωπηλὸς καὶ ἐρειπωμένος, σὰν ἓνα ἀπέραντο νεκροταφεῖο....

Ἡ αὐτοθυσία
τοῦ τέρατος

ΕΧΟΥΝ περάσει μερικὲς ὥρες. Οἱ Ὑπεράνθρωποι εἶναι ξαπλωμένοι στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ τους καὶ ἡ Ἐλσα τοὺς περιποεῖται μὲ τὴ δοθήθεια τῆς Λάουρας, τῆς Ἐλχίνας καὶ τοῦ Κοντοστούπη.

Ὁ νάνος μὲ τὶς ὀδηγίες τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, ἔχει κατασκευάσει ἓνα φάρμακο ἀπὸ διάφορες χημικὲς οὐσίες καὶ δίνει στους Ὑπερανθρώπους νὰ πιοῦν λίγες γουλιές ὁ καθένας.

Περνοῦν λίγα λεπτά καὶ οἱ ἥρωές μας, δυναμωμένοι ἀπὸ τὸ φάρμακο τοῦ Ἐλληνα, πού εἶναι καὶ μεγαλοφυῆς γιαιτρός, σηκώνονται ὄρθιοι.

— Ἐπιτέλους, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος, μποροῦμε τώρα νὰ εἴμαστε ἡσυχοί! Ἡ Ρεγκίνα καὶ οἱ Δέκα δὲ θὰ δοκιμάσουν πιά νὰ ἐπιτεθοῦν ἄλλη φορὰ

ἐναντίον τῆς Ἀνθρωπότητος! Αὐτὴ τῆ στιγμῆ, θὰ εἶναι πιά νεκροὶ στὸ μακρινὸ πλανήτη τους, ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια πού προκάλεσαν οἱ βόμβες μας! Ἄς εὐχαριστήσουμε τὸ Θεό, πού μᾶς ἀξίωσε νὰ κερδίσουμε μιὰ τέτοια νίκη!

— Ναί, λέει κι' ὁ Κοντοστούπης. Ἐνα πράγμα μόνο μὲ στενοχωρεῖ. Ἡ ζωὴ θὰ εἶναι πληκτικὴ χωρὶς τὴ Ρεγκίνα καὶ τοὺς Δέκα! Μὲ ποιους θὰ παλεύω τώρα; Θὰ σκουριάσουν τὰ μπράτσα μου ἀπὸ τὴν τεμπελιά!...

* * *

Οὔτε ὁ Ὑπεράνθρωπος ὁμως, οὔτε ὁ Κοντοστούπης θὰ μιλοῦσαν ἔτσι ἂν βρίσκονταν αὐτὴ τῆ στιγμῆ στὸν πλανήτη Ποσειδῶνα καὶ ἔβλεπαν αὐτὰ πού γίνονται ἐκεῖ!...

Οἱ Ὑπεράνθρωποι τοῦ Κακοῦ εἶναι πάντα ξαπλωμένοι στὴ θεράντα τοῦ παλατιοῦ τῆς Ρεγκίνας, ἀσάλευτοι, λουσμῆνοι ἀπὸ τὸ μυστηριώδες κόκκινο φῶς τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο !

Τὰ μάγουλά τους ἔχουν βαθουλῶσει καὶ τὰ κόκκαλα τοῦ προσώπου τους προεξέχουν σὰν νὰ ἔχουν περάσει ἀπὸ μιὰ βαρεῖα ἀρρώστεια.

Ἀνασαίνουν ἀκόμα, ἀλλὰ τόσο ἀδύναμα, τόσο ἀνεπαίσθητα, ὥστε εἶναι φανερὸ πὼς βρίσκονται στὶς τελευταῖες τους στιγμές.

Καὶ τότε, μέσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῆς γειτονικῆς πόλεως, βγαίνει ἓνα ἀλλόκοτο πλάσμα. Εἶναι ἓνας μυρμηγ-

κάνθρωπος(*)! Τὸ κορμί του εἶναι συστραμμένο ἀπὸ τὶς ἀτομικὲς ἐκρήξεις καὶ τὸ ἓνα του πόδι κομμένο!

Ζῆ ὁμως ἀκόμα! Εἶναι ὁ μόνος μυρμηγκάνθρωπος σ' ὀλόκληρο τὸν Ποσειδῶνα, ποὺ σώθηκε ἀπὸ τὴν καταστρεπτικὴ ἐπίθεσι τῶν Ὑπερανθρώπων!

Καταβάλλοντας μεγάλες προσπάθειες, ὁ μυρμηγκάνθρωπος σέρνεται πρὸς τὸ παλάτι τῆς Ρεγκίνας, κρατώντας μὲ τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ μπροστινά του πόδια ἓνα σιδερένιο ραβδί!

Πηγαίνει νὰ σώσῃ τοὺς Ὑπερανθρώπους τοῦ Κακοῦ, νὰ σπῶσῃ τὴ Βασίλισσά του!

Ἐπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, φτάνει κοντὰ στὸν προβολέα, ποὺ ἔχει στήσει ὁ Κοντοστούπης καὶ ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ λούζῃ μὲ τὸ θανασίμο φῶς του τοὺς ἔντεκα Ἐχθροὺς τοῦ Κόσμου.

Σηκώνει τὸ σιδερένιο ραβδί. Τὸ κατεβάζει μ' ὄλη του τὴ δύναμι.

Ὁ προβολέας σπάζει. Ἐνας ἠλεκτρικὸς σπινθήρας ξεπετάγεται καὶ χτυπάει τὸν μυρμηγκάνθρωπο στὸ κεφάλι, σκοτώνοντάς τον ἀμέσως!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁμως τὸ κόκκινο φῶς σθῆνει! Ἡ μόνη δύναμι, ποὺ μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ τοὺς Ὑπερανθρώπους τοῦ Κακοῦ, παύει νὰ ἐπιδρᾷ ἐπ' αὐτούς!

Λίγες στιγμὲς πρὶν ἡ Ρεγ-

κίνα καὶ οἱ Δέκα ταξιδέμονοι γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο, γιὰ τὴν κόλασι ὅπου ἀνήκουν οἱ μαύρες τοὺς ψυχές, τὸ φῶς ποὺ θὰ τοὺς σκότωνε σθῆνει!

Γιὰ πολλὲς ὥρες, οἱ Ὑπεράνθρωποι τοῦ Κακοῦ μένου ἀσάλευτοι, πάντα ἀναίσθητοι χλωμοὶ καὶ ἰσχυροὶ σὰ νεκροί!

Ἐπειτα, σιγὰ - σιγὰ, ἡ ἀνάσα τοὺς γίνεται πρὸς ζωηρή, τὸ χρῶμα τοὺς παύει νὰ εἶναι τόσο χλωμὸ καὶ τὰ μέλη τοὺς ἀρχίζου νὰ σαλεύουν!

Πρῶτῃ ἡ Ρεγκίνα ἀνοίγει τὰ μάτια της. Κυττάζει γύρω, παίρνει μιὰ θαθεῖο ἀνάσα καὶ μουρμουρίζει:

— Σωθήκαμε! Ἐγὼ καὶ οἱ Δέκα σωθήκαμε! Οἱ Ὑπεράνθρωποι δὲν εἶναι πιά ἐδῶ, μὰ δὲν πειράζει! Ἡ ἐκδίκησί μου θὰ εἶναι πρὸς γλυκειά! Οἱ Ὑπεράνθρωποι θὰ δοῦν μὲ τὰ ἴδια τοὺς τὰ μάτια τὴ Γῆ νὰ διαλύεται σὲ χίλια κομμάτια καὶ τοὺς ἀνθρώπους νὰ πεθαίνουν, ὅπως πέθανε ὁ λαός μου κάτω ἀπὸ τὴν δική τους ἐπίθεσι!...

Θὰ ἐκδικηθῶ! Ξέρω ὅτι θὰ περάσουν μέρες πολλὲς ὥσπου νὰ γίνουμε καλὰ ἐγὼ κι' οἱ σύντροφοί μου καὶ ἀρκετὸς καιρὸς ὥσπου νὰ ἔτοιμαστοῦ με γιὰ τὴν ἐπίθεσί μας ἐναντίον τῆς Γῆς! Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁμως, θὰ φροντίσω νὰ μὴν ἔχουν εἰδοποιηθῆ οἱ Ὑπεράνθρωποι γιὰ τὰ σχέδιά μου! Ἡ ἐπίθεσι πρέπει νὰ εἶναι κεραυνοβόλα καὶ συντριπτικὴ, πρὶν οἱ ἐχθροὶ μου ἀντιληφθῶν κὰν τί συνέβῃ! Χά, χά,

(*) Διάβασε τὰ τεύχη 73, 74 καὶ 75 τοῦ «Ὑπερανθρώπου».

χά! Τι γλυκειά που θά είναι! Ο ή έκδικησι!...

«Η Ρεγκίνα και οι Δέκα ζουν!»

ΠΟΛΥΣ καιρός έχει περάσει από την ημέρα της καταστροφής του πλανήτη Ποσειδώνια και της εξοντώσεως της φυλής των μυρμηγκανθρώπων, που είχαν δοκιμάσει να υποδουλώσουν την Άνθρωπότητα ολόκληρη!

Η ζωή κυλάει ήσυχια στη Γη. Οι Υπεράνθρωποι, ξένοιαστοι περνούν τον καιρό τους με ειρηνικές απασχολήσεις.



—Περίεργο! Πολύ περίεργο! Μήπως κάνω λάθος; Μήπως...

“Ελ Γκρέκο, ο δαιμόνιος Έλληνας επιστήμονας, κάνει μελέτες στο τέλειο επιστημονικό του εργαστήριο. Μελέτες κάνει επίσης και ο μικρός Υπερέλληνας, το Παίδι - Θαύμα, που σαν τόν πατέρα του είναι προικισμένος με μεγάλο έφευρητικό μυαλό. Ο Υπερέλληνας έχει κι αυτός ένα μικρό εργαστήριο στο έπανω πάτωμα του σπιτιού.

Όλοι είναι ευδιάθετοι. Μόνο το Παίδι - Θαύμα είναι σκεπτικό και συνωφρωμένο, καθώς κάνει πειράματα καθισμένος μπροστά σε μία μικρή συσκευή που μοιάζει με συσκευή άσυρμάτου.

— Περίεργο!, μουρμουρίζει. Πολύ περίεργο! Μήπως κάνω λάθος; Μήπως η συσκευή μου δεν είναι τέλεια; Δεν είναι δυνατόν να υπάρχουν μηχανές σε λειτουργία εκεί! Δεν υπάρχει πια κανένα ζωντανό πλάσμα εκεί!

Σκύβει στη συσκευή και την εξετάζει με προσοχή, βγάζοντας ένα - ένα τα διάφορα εξαρτήματά της.

— Όχι, λέει. Η συσκευή δεν έχει κανένα ελάττωμα. Έργάζεται περίφημα! Έπομένως δεν μπορεί να κάνω λάθος!

Την ίδια στιγμή, κάτω στο σαλόνι του σπιτιού ο Κοντοστούπης, χασμουριέται άνοιγοντας το στόμα του μιά σπιθαμή και σαλεύοντας συγχρόνως τη μύτη του, όπως ένας σκύλος σαλεύει την ούρά του!

— Άααχ!, κάνει. Θά μου φύγη ή μασέλα από το χασ-

μύρητό! Πλήττω, φίλοι μου!
Πλήττω τρομερά! Δέν έπρε-
πε νά σκοτώσουμε τή Ρεγκί-
να και τούς Δέκα! Κινδυνεύ-
ουμε τώρα νά πεθανούμε από
πλήξη! "Ασσιχ! Τί χασμουρη
τό είναι αυτό, Θεούλη μου!
"Έτσι πού πάω, θά σκιστή τό
στόμα μου ως τά ...αυτιά!

Ένώ οι άλλοι γελάνε γύρω
του, ο νάνος συνεχίζει:

— Δέν μπορώ πιά! "Αν
μείνω έτσι άδρανής γιά λίγο
άκόμα, θά τρελλαθώ! Ξέρω ό
μως τί θά κάνω! Θά πάω στην
'Αφρική νά κυνηγήσω έλέφαν-
τες και λιοντάρι! Θά πάω
νά βρώ τόν... άσπονδο φίλο
μου τόν 'Ατσίδα και θά πα-
λαιώω μαζί του γιά νά ξεμου-
διάσουν οι μυώνες μου! "Ι-
σως μάλιστα βρώ και κανένα
προϊστορικό θηρίο και παλεύ-
οντας ξεμουδιάσω έτσι γιά τά
καλά! Λέω, μάλιστα, νά φύ-
γω άμέσως και νά ...

Τόν διακόπτει ο 'Υπερέλ-
ληνας, πού μπαίνει εκείνη τή
στιγμή όρμητικά στό σαλόνι.

Στ' αυτιά του έχει κάτι ά-
κουστικά και στα χέρια του
κρατάει μιá μικρή συσκευή..

Τό πρόσωπό του είναι τα-
ραγμένο.

— Κάτι παράξενο συμβαί-
νει! Λέει γοργά. Νομίζω ότι
ή Ρεγκίνα και οι Δέκα ζούν!

Πετάγονται όλοι όρθιοι και
τρυγυρίζουν τόν 'Υπερέλληνα.

Ο Κοντοστούπης, πού πριν
λίγες στιγμές έκανε τόν παλ-
ληκρά, γίνεται χλωμός σαν
νεκρός, ακούγοντας τά λόγια
αυτά.

— "Ε; κάνει χαζά με χει-



Και μιá τρομακτική σύγκρουσι
αρχίζει μέσα στό μαύρο σκοτάδι!

λη πού τρέμουν. "Η ...Ρεγκίνα
και οι Δέκα ζούν. Βάστα, καρ-
δούλαμου! Ποθαίνω συγκοπή.
"Ωχ!

Και σωράζεται βαρειά σε
μιá πολυθρόνα.

— Είσαι βέβαιος 'Υπερέλ-
ληνα; ρωτάει ό 'Ελ Γ κρέ-
κ ο. Τι είναι αυτή ή συσκευή;

— Είναι μιá εφεύρεσί μου
άπαντός τό Παίδι - Θαύμα.
Είναι ένα είδος ραντάρ πού
δείχνει αν υπάρχει μηχανικός
πολιτισμός στα διάφορα ά-
στρα! "Όταν σ' ένα άστρο ύ-
πάρχουν μηχανές, πού δουλεύ-
ουν ή συσκευή άφήνει κάτι μι-

κρούς ήχους που είναι απομίμηση των ήχων των μηχανών!

— Λοιπόν;

— Στὸν πλανήτη Ποσειδῶνα υπάρχουν μηχανές σὲ λειτουργία! Καί, ἂν κρίνω ἀπὸ τοὺς ήχους οἱ μηχανές κατασκευάζουν ἀτομικὲς βόμβες!

— Ἄγιοι Πάντες!, φωνάζει ὁ νάνος. Μπελάδες θάχου με πάλι!

— Δόσε μου τ' ἀκουστικά, Ὑπερέλληνα!, λέει ὁ πατέρας του.

Ὁ Ἕλληνας παίρνει τ' ἀκουστικά, τὰ βάζει στ' αὐτιά του καὶ ἀκούει μὲ προσοχή. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς θγάζει τ' ἀκουστικά καὶ μουρμουρίζει:

— Ἔχεις δίκιο, παιδί μου! Οἱ ήχοι αὐτοὶ προέρχονται ἀπὸ μηχανές που κατασκευάζουν ἀτομικὲς βόμβες! Ἀκούω τὸ χαρακτηριστικὸ κτύπημα τῆς ἠλεκτρικῆς πρέσας καὶ τὸ σφύριγμα τοῦ νεοῦ που καθαρίζει τὸ οὐράιο! Κάποιος ἢ κάποιοι βρίσκονται στὸν πλανήτη Ποσειδῶνα καὶ φτιάχνουν βόμβες, γιὰ νὰ ἐπιτεθοῦν σίγουρα, ἐναντίον τῆς Γῆς! Καὶ εἶναι πολὺ πιθανὸ νὰ πρόκειται γιὰ τὴ Ρεγκίνα καὶ τοὺς Δέκα!

«Ὡχ, ἡ καρδούλα μου!»

ΜΙΑ βαθειὰ σιωπὴ γεμάτη βέος καὶ ἐκπληξῆς ἐπακολουθεῖ. Ἐπειτα, ἡ Ἀστραπὴ ἀκούγεται νὰ λήθῃ:

— Μὰ πῶς εἶναι δυνατόν;

Τοὺς ἀφήσαμε στὸν Ποσειδῶνα ἀναίσθητους κάτω ἀπὸ τὴν θανάσιμη ἐπίδρασι τοῦ προβολέως μὲ τὸ κόκκινο φῶς!

— Ἄγκωστο πῶς, λέει ὁ Ἕλληνας, κατῶρθωσαν νὰ σωθοῦν καὶ ἐτομάζονται τώρα νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τῆς Γῆς καὶ νὰ τὴν καταστρέβουν! Αὐτὴ τὴν φορὰ ἡ ἐπίθεσί τους θὰ εἶναι τρομερότερη ἀπὸ τὶς προηγούμενες! Δὲν θὰ περιόριστουν στὸ νὰ υποδουλώσουν ἀπλῶς τὴν Ἀιθρωπότητα! Θὰ θελήσουν νὰ ἐμψενίσουν τὴ Γῆ, νὰ τὴν μεταβάλλουν σὲ ἀερολίθους! Πρέπει λοιπὸν νὰ τοὺς προλάβουμε πρὶν φτάσουν στὴ Γῆ καὶ ἀρχίσουν τὴν ἐπίθεσί τους! Διαφορετικά, ἂν προλάβουν καὶ ρίξουν τὶς βόμβες τους, θὰ εἶναι πολὺ ἀργά!

— Τί προτείνεις νὰ κάνουμε, Ἕλληνα; ρωτᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος.

— Προτείνω νὰ μποῦμε μέσα στὰ πλανητόπλοιά μας καὶ ν' ἀρχίσουμε νὰ περιπολοῦμε γύρω ἀπὸ τὴ Γῆ, ἐτοιμοὶ νὰ σταματήσουμε τοὺς Ἐχθροὺς τοῦ Κόσμου ἀμέσως μόλις φανοῦν! Ὁ Ὑπερέλληνας θὰ παρακολουθῇ ἀδιάκοπα τὶς κινήσεις τους μὲ τὴ σκευή του! Μόλις πάψῃ ν' ἀκούη τοὺς ήχους τῶν μηχανῶν τους, θὰ ἀπογειωθοῦμε, γιὰτὶ αὐτὸ θὰ εἶναι σημάδι ὅτι συμπλήρωσαν τὶς προετοιμασίες τους καὶ ἔρχονται γιὰ νὰ ἐπιτεθοῦν!

— Μὰ καὶ πάλι, λέει ὁ Κεραυνός, ἂν κανένα ἀπὸ τὰ πλάνητόπλοιά τους μᾶς ξεφύγει

καί ρίξει τις βόμβες του στην Γῆ;

— Ο Έλληνας χαμογελάει. — "Αν τους προλάβουμε έξω από την ατμόσφαιρα της Γῆς, λέει, δε θα μπορέσουν να βομβαρδίσουν τον πλανήτη μας! Έχω κατασκευάσει μία νέα συσκευή, που εκπέμπει ένα ειδικό, άγνωστο μέχρι τώρα ραδιοκύμα, που άχρηστεύει τις ατομικές βόμβες!

Μια όμαδική κραυγή χαράς και καταπλήξεως ξεφεύγει από τα στήθη όλων.

Αυτό που τους είπε ο Έλληνας είναι ή πιο χαρμόσυνη είδησι, που έχουν άκούσει τον τελευταίο καιρό! Μία συσκευή που άχρηστεύει τις ατομικές βόμβες! Η Γῆ έχει λοιπόν, ένα θαυμαστό άμυντικό όπλο!

— Μά... πώς άχρηστεύει τις ατομικές βόμβες αυτό το ραδιοκύμα; ρωτάει με άπορία ο Υπερέλληνας.

— Έχει την ιδιότητα να προκαλή σύσπασι και συστολή των μορίων του μετάλλου του ούρανού. Και όπως ξέρετε, ή ατομική βόμβα λειτουργεί με τη διάσπασι του ούρανού! Έτσι, το ούρανο δεν μπορεί να διασπασθῆ και ή βόμβα να έκραγῆ! Αν προλάβουμε και χτυπήσουμε τα πλανητόπλοια των Έχθρών του Κόσμου με το ραδιοκύμα αυτό, οί βόμβες τους, πέφτοντας στη Γῆ δεν θα κάνουν μεγαλύτερη καταστροφή από μερικές πέτρες μεγάλες που ρίχνει κανείς από ψηλά!

Ο Κοντοστούτης παίρνει θάρρος απ' αυτά που άκούει.

Πετάγεται όρθιος με τις γροθιές του σφιγμένες, σαλεύει ζωηρά τη μύτη του και φωνάζει άγρια:

— Πού είναι ή Ρεγκίνα; Έ; Πού είναι οί Δέκα; Διψάω για μάχες και συγκρούσεις και τιτανομαχίες! Έχω μεγάλη φαγούρα στα χέρια μου, σημάδι πως θα δώσω πολύ ιδύλο, σύντομα! Τι καθόμαστε, παιδιά, και δεν πάμε να τους τσακίσουμε στον πλανήτη Ποσειδώνα;

— Άφησε τις παλληκαριές Κοντοστούτη! λέει ο Έλληνας Γκρέκο γελώντας. Άκουσε τι θα κάνης εσύ! Άφου επιθυμείς τόσο πολύ να τσακίσης τη Ρεγκίνα, όταν άπογειωθούμε για να άποκρούσουμε την επίθεσι, εσύ θα πάς στον πλανήτη Ποσειδώνα, με πέντε ατομικές βόμβες στο πλανητόπλοιο σου! Θα τις ρίξης όπου δῆς να έχει χτιστή κανέ να καινούργιο εργοστάσιο! Θα ρίξης και μια ή δυο πάνω στο παλάτι της Ρεγκίνας!

— Έ; κάνει ο Κοντοστούτης χλωμιάζοντας πάλι. Ά... το... μικές βόμβες; Χριστός φυλάει! Άγιε Ονούφριε! Κι αν σκάσουν την ώρα που θα τις έχω μέσα στο πλανητόπλοιο;

— Καημένη Κοντοστούτη! λέει ο Κεραυνός συγκρατώντας με δυσκολία τα γέλια του Το πολύ - πολύ που μπορείς να πάθης είναι να σκοτωθῆς!

— Έ; ούρλιάζει ο νάνος. Πώς; Να σκοτωθῶ; Και τῶχεις για μικρό πράμα αυτό; Με ρωτάς έμένα αν θέλω να

σκοτωθῶ; Καὶ τὰ νειάτα μου;
Δὲν τὰ λογαριάξεις καθόλου
τὰ νειάτα μου, πού θὰ πάνε
χαμένα πάνω στὸν ἀνθό τους;
Ὦχ, ἡ καρδούλα μου!

Καὶ πέφτει πάλι στὴν πολυθρόνα του μισολιπόθυμος!

«Ἄντιο, Ζωή!»

ΟΛΑ εἶναι ἑτοιμα. Τὰ πλανητόπλοια, ἐφωδιασμένα μὲ τὴ νέα συσκευή τοῦ Ἑλληνα περιμένουν τοὺς ἥρωές μας. Τὸ πλανητόπλοιο τοῦ Κοντοστούπη περιμένει κι' αὐτὸ μὲ πέντε ἀτομικὲς βόμβες στερεωμένες κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιὰ του.

Ὅλοι εἶναι καθισμένοι στὴ βεράντα καὶ παρακολουθοῦν τὸν Ὑπερέλληνα, πού μπροστὰ στὴ συσκευή του, μὲ τὰ ἀκουστικά στὰ αὐτιά, περιμένει τὴ στιγμή πού θὰ πάψῃ ν' ἀκούῃ τὸν ἦχο τῶ μηχανῶν τῶν Ὑπερανθρώπων τοῦ Κακού.

Ξαφνικά, τὸ Παῖδι - Θαῦμα πετάγεται ὄρθιο. Τὰ μάτια του λάμπουν. Πετάει τὰ ἀκουστικά ἀπὸ τ' αὐτιά του καὶ φωνάζει:

— Οἱ μηχανές πού ἐφτιαχταν τὶς ἀτομικὲς βόμβες ἐσταμάτησαν! Τώρα ἀκούγεται: κάτι σὰν βούϊσμα μηχανῶν ἀπὸ πλανητόπλοια! Ἐτοιμάζονται, φαίνεται νὰ ξεκινήσουν!

Πετάγονται ὅλοι ὄρθιοι.

— Ἐμπρός!, φωνάζει ὁ Ὑπερανθρώπος. Στὰ πλανητόπλοια!

Τρέχουν ὅλοι ἔξω ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τὸν Κοντοστούπη, μπαίνουν στὰ πλανητόπλοια τους καὶ ἀπογειώνονται! Σὲ μιὰ στιγμή χάνονται μέσα στὸν οὐρανὸ!

Ὁ Κοντοστούπη ὅμως δὲ διάζεται τόσο πολύ. Ἡ καρδιά του χτυπάει σὰν ἀφηνιασμένο μουλάρι μέσα στὸ στήθος του, καθὼς ὁ νάνος ἀντικρύζει τὶς ἀτομικὲς βόμβες οἱ ὁποῖες εἶναι στερεωμένες κάτω ἀπὸ τὴν κοιλία τοῦ πλανητόπλοιο, πού θὰ τοὺς μεταφέρῃ στὸν πλανήτη Ποσειδῶνα...

Κοντοστέκεται καὶ σταυροκοπεῖται:

— Ἄγιε Ὀνούφριε, λείπει μπερδεύοντας τὰ λόγια του ἀπὸ τὸ φόβο του, σὲ μένα... ὄχι, ὄχι... σὲ σένα παραδίνω τὸ πνεῦμα μου! Πές πῶς πέθανα κιόλας! Θὰ ταξιδέψω ἀγκαλιὰ μὲ πέντε μορφες ἀτομικὲς βόμβες! Μπορεῖς λοιπὸν, νὰ μὲ λογαριάσεις σὰν νεκρὸ ἀπὸ τώρα καὶ νὰ κλάψῃς τὸν Κοντοστούπη σου! Ἄντιο κόσμε! Ὁ μελλοθάνατος Κοντοστούπη σὲ χαιρετᾷ!

Καί, μ' ἓνα πήδημα, βρίσκεται μέσα στὸ πλανητόπλοιο καὶ ἀπογειώνεται.

Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς τὸ ἱπτάμενο σκάφος διασχίζει τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς καὶ βρίσκεται ἔξω, μέσα στὸ κενὸ διάστημα ἀνάμεσα στ' ἄστρα.

Καθὼς βάζει πλῆρη πρὸς τὸν πλανήτη Ποσειδῶνα, ὁ Κοντοστούπη βλέπει μακριὰ

πρὸς τὰ δεξιὰ του, ἔντεκα μεγάλα πλανητόπλοια νὰ κατευθύνωνται πρὸς τὴ Γῆ μὲ ἰλιγιώδη ταχύτητα. Λίγο πιὸ πέρα, τὰ πλανητόπλοια τῶν πέντε Ὑπερανθρώπων διαγράφουν ἕνα τεράστιο ἡμικύκλιο γιὰ νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τους.

— Χριστουλάκη μου!, τραυλίζει ὁ νάνος. Ὁ σώζων ἑαυτὸν σωθήτω! "Ὡχ ἡ καρδούλα μου!

Καὶ πιέζει μ' ὅλη του τὴ δύναμι ἕνα κουμπί, πολλαπλασιάζοντας τὴν ταχύτητα τοῦ πλανητόπλοιου, γιὰ νὰ φύγη ὅσο πιὸ μακριὰ μπορέση ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς Ὑπερανθρώπους τοῦ Κακοῦ!

Ἐνῶ τὸ πλανητόπλοιο ξεμακραίνει μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα, ὁ Κοντοστούπης φοβερίζει τοὺς Ἐχθροὺς τοῦ Κόσμου!

— Τὶ νὰ σὰς κάνω μωρὲ!, γρυλλίζει. Ἐχετε χάρι πού ἔχω ἀναλάβει μιὰ σοβαρὴ ἀποστολὴ στὸν πλανήτη Ποσειδῶνα! Ἄλλοιῶς, θὰ γύριζα πίσω καὶ θὰ σὰς ἔκανα σκόνη! Περιμένετέ με ἂν σὰς βαστάη!

Καὶ... πιέζει ἀκόμα πιὸ πολὺ τὸ κουμπί τῆς ταχύτητος!

Δὲν ἀργεὶ νὰ φτάση πάνω ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα. Χαμηλώνει καὶ, σφίγγοντας τὰ δόντια του γιὰ νὰ μὴ βάλῃ τὰ... κλάματα, ἐπιθεωρεῖ τὸ ἔδαφος.

Οἱ τρεῖς πόλεις, ὅπου οἱ Ὑπερανθρώποι εἶχαν ρίξει τὶς ἀτομικὲς βόμβες τους, εἶναι πάντα κατεστραμμένες καὶ τί πρῶτα δὲν δείχνει ὅτι οἱ Ἐχθροὶ

τοῦ Κόσμου εἶχαν ἐγκαταστήσει ἐκεῖ ἕνα ἐργοστάσιο.

Πρὸς τὰ δεξιὰ δμως, ὁ Κοντοστούπης διακρίνει ἕνα χαμηλό, ἀλλὰ πολὺ πλατὺ καὶ μακρὺ, κτίριο ἀπὸ μετάλλο. Τὸ κτίριο αὐτὸ δὲν ὑπῆρχε τὴν προηγούμενη φορὰ πού ὁ νάνος εἶχε ἐπισκεφθῆ τὸν πλανήτη.

— Αὐτὸ εἶναι!, μурμουρίζει. Ἐδῶ οἱ Ὑπερανθρώποι τοῦ Κακοῦ κατασκεύασαν τὶς νέες βόμβες τους γιὰ νὰ καταστρέψουν τὴ Γῆ! Κοντοστούπης, ἐτοιμάσου! Ἀρχίζει ἡ μεγάλη ἐπίθεσι!

Σταματᾷ τὸ πλανητόπλοιο τοῦ ψηλὰ πάνω ἀπὸ τὸ μετάλλιο κτίριο, παίρνει μιὰ βαθειὰ ἀνάσα, σημαδεύει μὲ προσοχὴ καὶ, μурμουρίζοντας μιὰ προσευχὴ, τραβάει τρεῖς φορές ἕνα μοχλὸ.

Τρεῖς ἀτομικὲς βόμβες ἀπροσπῶται ἀπὸ τὴν κοιλιά τοῦ πλανητόπλοιου, ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλη, καὶ πέφτουν πρὸς τὰ κάτω.

Τρεῖς σχεδὸν ταυτόχρονες ἐκρήξεις ἀντηχοῦν τρομακτικὰ. Τεράστιες γλώσσες φωτῆας ξεπηδοῦν πρὸς τὸν οὐρανό. Μὴ ἀόρατη δύναμι, σὰν ἕνα ἀθέατο χέρι γίγαντα, ἀρπάζει τὸ πλανητόπλοιο τοῦ Κοντοστούπης καὶ τὸ ἐκσφενδονίζει ἔξω ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ πλανήτη Ποσειδῶν!

— Ἀντίο ζωή!, λέει ὁ νάνος καὶ ...λιποθυμᾷ!...

Ὅταν ἀνοιγῇ πάλι τὰ μάτια του, τὸ πλανητόπλοιο ἔξακολουθεῖ νὰ πετᾷ γύρω ἀπὸ τὸν πλανήτη καὶ καθὼς μόνον

του έχει μπή πάλι στην ατμόσφαιρα του Ποσειδώνα, ο Κον τοστούπης βλέπει κάτω, στο μέρος όπου υπήρχε το μεταλλίνο κτίριο, μία τεράστια τρύπα σαν κρατήρα ή φαιστίου!

‘Ο νάνος, με άνανεωμένο κουράγιο από την επιτυχία του, πετάει τώρα πάνω από το παλάτι της Ρεγκίνας. Στα ματάει, σημαδεύει με προσοχή και έξαπολύει τις υπόλοιπες δύο βόμβες!...

‘Η Ρεγκίνα κλαίει

ΠΙΣΩ, έξω από την ατμόσφαιρα της Γης, διεξάγεται μία από τις πιο παράξενες άερομαχίες που έχουν διεξαχθεί ποτέ!

Τα πλανητόπλοια των Υπερανθρώπων με γοργούς έλιγμούς επιτίθενται έναντίον των πλανητοπλοίων της Ρεγκίνας και των Δέκα.

‘Η Ρεγκίνα, που με το πλανητόπλοιο της είναι επικεφαλής των άλλων, γελάει σαρκαστικά, άντ:κρύζοντας τὰ σκάφη των αντιπάλων της.

— ‘Αργά!, μουρμουρίζει. Πολύ άργά! Δέν μπορείτε να κάνετε τίποτα τώρα πιά, ‘Υπεράνθρωποι! Δέν έχετε τη δύναμη να μās σταματήσετε! ‘Η Γη θα δαμπαρδιστή με τρομερές βόμβες και θα διαλυθή! Θα γίνη σκόνη και πέτρες και θα σκόρπιστή στο διάστημα!

Σκύβει σ’ ένα ασύρματο τηλέφωνο και λέει στους συντρόφους της:

— ‘Αναπτύξτε μεγαλύτερη

ταχύτητα! Πρέπει να περάσουμε χωρίς να πάθη κανένας μας τίποτα! Χτυπήστε τους ‘Υπερανθρώπους με τὰ άτομικά μας κανόνια! Μη σταματήσετε όμως το ταξίδι μας προς τη Γη! Δέν πρέπει να καθυστερήσουμε ούτε λεπτό!

Και τὰ έντεκα μεγάλα πλανητόπλοια των ‘Υπερανθρώπων του Κακού περνούν άνάμεσα στα πλανητόπλοια των Προστατών της ‘Ανθρωπότητας, άνταλλάσσοντας μαζί τους πυροβολισμούς με τὰ άτομικά κανόνια τους, και συνεχίζουν το πέταμά τους προς τη Γη!

— Μπράβο!, λέει η βασίλισσα των Δέκα. Τους ξεφύγαμε!, Τώρα, σε λίγες στιγμές, η Γη θα πάψη να υπάρχει!

Δέν ξέρε όμως ότι την περμένει η μεγαλύτερη άπογοήτευση της ζωής της!

Δέν ξέρει ότι κάτω από την έπίδραση του νέου ραδιοκύματος του δαιμόνιου ‘Ελληνος οί άτομικές βόμβες της δέν έχουν μεγαλύτερη καταστροφή από ισόβαρες πέτρες!

Τὰ πλανητόπλοια τω ‘Εγερών του Κόσμου μπαίνουν μέσα στην ατμόσφαιρα της Γης και έξαπολύουν ταυτόχρονα τις βόμβες τους!

‘Επειτα, στρίβουν άπότομα προς τὰ πάνω, βγαίνουν από την ατμόσφαιρα, άπομακρύνονται άρκετά και σταματούν. ‘Η Ρεγκίνα και οί Δέκα ‘Υπεράνθρωποι του Κακού περιμένουν ν’ άκούσουν τις τρομερές έκρήξεις και να δούν τη Γη να άνοίγη και να σκορ-

πίζη, σαν ένα ρόδι που το χτύπησαν με δύναμι χάμω!

Περνούν μερικές στιγμές... Περνούν μερικά λεπτά... Περνάει αρκετή ώρα, πολύ περισσότερο απ' όση θα χρειάζονταν οι βόμβες για να φτάσουν ως τη Γή...

Κι' όμως τίποτα δεν ακούγεται! Καμμιά έκρηξι! Και η Γή δεν διαλύεται! Δεν σκορπίζεται σε χίλια κομμάτια! Παραμένει άκερατη, γυρίζοντας όπως πάντα γύρω από τον άξονά της!

Η Ρεγκίνα τρίζει τα δόντια της. Καταλαβαίνει τώρα τι είχε συμβη. Ο Έλ Γκρέκο της είχε σκαρώσει κάποιο άσχημο παιγνίδι! Με κάποιον τρόπο, είχε κατορθώσει να άχρηστεύσει τις βόμβες της! Και ο τρομερός βομβαρδισμός που με τόση προσοχή και τόσες ελπίδες και τόση έκδικητική μανία είχε προετοιμάσει, δεν είχε φέρει κανένα, άπολύτως κανένα άποτέλεσμα.

Με το πρόσωπο συσπασμένο από λύσσα, η Ρεγκίνα γρυλλίζει:

— Δεν με νικήσατε ακόμα, Υπεράνθρωπο! Θα ξαναγυρίσω!

Και λέει στο άσύρματο τη λέφωνό της:

— Πίσω στον πλανήτη Ποσειδώνα, παιδιά! Οι Υπεράνθρωποι βρήκαν τον τρόπο να άχρηστεύσουν τις βόμβες μας! Μα θα έτοιμάσουμε άλλες διαφορετικές που να μην μπορούν να τις άχρηστεύσουν οή έχθροί μας! Έχουμε όλα

τα άπαραίτητα εργαλεία και υλικά στο νέο μας εργοστάσιο! Πίσω στον πλανήτη μας!

Μα στον πλανήτη Ποσειδώνα, μιá δεύτερη άπογοήτευσι, μεγαλύτερη από την πρώτη, περιμένει τη Ρεγκίνα.

Το νέο εργοστάσιό της δεν ύπάρχει πιά! Στη θέσι του διακρίνεται τώρα μιá τεράστια τρύπα! Και δεν ύπάρχει πια ούτε το παλάτι της! Κάποιος είχε έρθει στο διάστημα της άπουσίας τους και είχε βομβαρδίσει τον πλανήτη με άτομικές βόμβες!

Τρελλή από μανία, η Ρεγκίνα, προσγεώνει το πλανητόπλοό της, βγαίνει έξω, ριχνεται μπρούμυτα χάμω και άρχίζει να... κλαίη ύστερικά.

Έπειτα από πολλή ώρα, σηκώνει το κεφάλι της και λέει στους συντρόφους της, που έχουν συγκεντρωθή γύρω της.

— Θα έκδικηθούμε! Δεν έχουμε τα μέσα τώρα πια να κατασκευάσουμε άτομικές βόμβες εδώ, στον πλανήτη μας! Θα κάνουμε όμως κάτι άλλο.

Σηκώνεται από χάμω και συνεχίζει χαμογελώντας σατανικά:

— Άκούστε με με προσοχή!... Θα φύγουμε άμέσως και!...

Τά... άτακτα άγγελούδια!

Η ΕΚΡΗΞΙ των άτομικών βωμβών, που έρριξε ο νάνος



Εκεί, στο διάστημα, έξω από την ατμόσφαιρα της Γης, διεξάγεται μια από τις πιο παράξενες αερομαχίες που έχουν γίνει ποτέ!

έναντιον του παλατιού της Ρεγκίνας, ήταν πιό τρομακτική από την προηγούμενη. Στά ύπογεια του παλατιού της Ρεγκίνας ήταν άποθηκευμένες πολλές άτομικές βόμβες, που έξερράγησαν κι' αυτές!

Το πλανητόπλοιο του Κοντοστούπη, σπρωγμένο από άπιστευτα ισχυρές δυνάμεις, στροβιλίστηκε, σαν φτερό μέσα σε θύελλα, και έξακοντίστηκε σε απόστασι εκατομμυρίων μιλίων από τον πλανήτη Ποσειδών!

Ο Κοντοστούπη, όπως καταλαβαίνετε, έχασε πάλι τις αισθήσεις του!

Όταν συνήλθε, πολλή ώρα αργότερα, το μυαλό του είχε πάλι σαλέψει από τη δυνατή συγκίνησι και τον ξαφνικό τρόπο που είχε δοκιμάσει...

Κυττάζει γύρω του με μάτια, όπου αστράφτουν οι σπιθες της τρέλλας, βλέπει ότι ταξιδεύει πάντα ανάμεσα στα άστρα και μουρμουρίζει:

— Αὐτὸς λοιπόν, εἶναι ὁ... παράδεισος; Δὲν εἶναι καὶ ἄσχημα, ἐδῶ που τὰ λέμε! Γιατί ὅμως ὁ Ἅγιος Πέτρος μου ἄφησε αὐτὸ τὸ πλανητόπλοιο ἀφοῦ εἶμαι... ψυχὴ; Οἱ ψυχὲς δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ πλανητόπλοια γιὰ νὰ πετοῦν. Χά! Καταλαβαίνω τώρα! Ὁ καλὸς Ἅγιος Πέτρος θὰ σκέφτηκε: «Ὁ καμημένος ὁ Κοντοστούπη ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ τεμπέληδες ἀνθρώπους τοῦ κόσμου! Ἄς τοῦ ἀφήσω, λοιπόν, τὸ πλανητόπλοιο του

γιὰ νὰ μὴν κουράζεται!». Εὐχαριστῶ πολὺ, Ἅγιέ μου Πέτρο! Ὁ Κοντοστούπη δὲν ξεχνᾷ ποτὲ τὸ καλὸ που τοῦ κάνουν! Θάρρη καμμιὰ μέρα που θὰ μὲ χρειασθῆ καὶ τότε... Παναγίτσα μου! Οἱ Ὑπεράνθρωποι τοῦ Κακοῦ!

Πραγματικά, ἡ Ρεγκίνα καὶ οἱ Δέκα διακρίνονται μακριὰ μέσα στὸ διάστημα, πετώντας ὀλοταχῶς πρὸς τὴ Γῆ! Δὲν ἔχουν τὰ πλανητόπλοια τους τώρα! Δὲν τοὺς χρειάζονται γι' αὐτὸ που πάνε νὰ κάνουν! Ἀπεναντίας, θὰ τοὺς ἦσαν ἐμπόδιο!

— Οἱ Ὑπεράνθρωποι τοῦ Κακοῦ!, λέει πάλι ὁ Κοντοστούπη σαστισμένος καὶ τρομαγμένος. Τί γυρεύουν στὸν παράδεισο οἱ Ἐχθροὶ τοῦ Κόσμου; Μήπως ἦρθαν νὰ καταστρέψουν τὸν παράδεισο καὶ νὰ ἐξοντώσουν τοὺς... Ἅγιους;

Καὶ ὁ νάνος μπήγει τὶς φωνές:

— Ἅγιε Πέτρο! Ἅγιε Πέτροσο! Τρέξε! Ἐχθροὶ μπήκαν στὸν παράδεισο. Ἄχ, δὲ μ' ἀκούει! Ὁ Ἅγιος Πέτρος δὲ μ' ἀκούει! Τί νὰ κάνω, Θεοῦλή μου; Θὰ τοὺς παρακλουθῆσω καὶ, μόλις βρῶ τὴν εὐκαιρία, θὰ ἐπιτεθῶ ἐναντίον τους. Ἐμπρός, Ἅγιε Κοντοστούπη!

Καί, στρέφοντας τὴν πλώρη τοῦ πλανητόπλοιο πρὸς τὴ Ρεγκίνα καὶ τοὺς Δέκα, τοὺς παρακλουθεῖ.

Τοὺς βλέπει νὰ πλησιάζουν πρὸς τὴ Γῆ, νὰ χαμηλώνουν, νὰ μπαίνουν στὴν ἀτμό-

σφαιρά της και να προσγειώνονται σε μια άμμοδη έρημο του Τέξας, της Αμερικής σε μικρή απόστασι από ένα έργοστάσιο παραγωγής ατομικών βομβών!

Έκει, τούς βλέπει να σκάθουν με τὰ χέρια τους την άμμο και, μέσα σε λίγα λεπτά, να χώνονται μέσα στο έδαφος!

— Έν τάξει!, λέει ο Κοντοστούπης Ικανοποιημένος. Ήρθαν εδώ για να... θάψουν τον έαυτό τους! Αιώνια τους ή μνήμη... κόκκαλο να μην τους μείνη! Άς γυρίσω τώρα στον παράδεισο να... κουθεντιάσω λιγάκι με τον Άγιο Πέτρο!

Πριν όμως γυρίση προς τον ουρανό την πλώρη του πλανητόπλοιού του, ζαρώνει τὰ φρύδια του.

— Μια και βρίσκομαι εδώ, λέει, γιατί να μην πάω να δω τους φίλους μου τους Ύπερανθρώπους, πριν έγκαταλείψω για πάντα τη Γη;

Και κατευθύνει τὸ πλανητόπλοιο του προς τὴ Νέα Ύορκη, όπου προσγειώνεται λίγα λεπτά αργότερα, μέσα στον κήπο τὸ σπιτιού των Ύπερανθρώπων.

Βγαίνει από τὸ πλανητόπλοιο και ανεβαίνει στη βεράντα, όπου είναι συγκεντρωμένα μέλη ἑλόκληρη ἡ οἰκογένεια των Ύπερανθρώπων.

— Λοιπόν, Κοντοστούπη; ρωτάει ὁ Έλ Γ κ ρ έ κ ο. Έξετέλεσες τὴν ἀποστολή σου;

— Ἡ ἀποστολή έξετελέσθη! ἀπαντάει ὁ νάνος. Τὸ

έργοστάσιο και τὸ παλάτι τῆς Ρεγκίνας δὲν υπάρχουν πιά!

— Αἰώλεις; ρωτάει ἡ Ἀστραπή με ἀπορία. Τί ἀπώλεις;

— Σκοτώθηκα ἐγώ!, λέει ὁ Κοντοστούπης. Βρέθηκα στὴν καρδιά τῆς ἐκρήξεως και σκοτώθηκα! Συγχωρέστε με και ὁ Θεὸς να σὰς συγχωρήσει!

Οἱ ἄλλοι γύρω του ξεσποῦν σε ἀκράτητα γέλια. Ὁ Κοντοστούπης ἀγρυεῖ.

— Τί βλέπετε και γελάτε, ἔ; οὐρλιάζει. Αὐγὰ σὰς καθαρίζουνε; Φίλοι να σου πετύχη! Ἀντὶ να κλάψουμε πὺν μάθανε τὸ θάνατό μου, γελάνε! Σκοτώθηκα! Τὸ καταλαβαίνετε αὐτό;

— Σκοτώθηκες; λέει ὁ Ύπερανθρώπος. Ἄς παραδεχτοῦμε πὺς σκοτώθηκες! Τότε ποῖος εἶσαι ἐσὺ πὺν μὰς μιλάς;

— Εἶμαι ἡ... ψυχὴ μου! Πέθανα και πήγα στον παράδεισο! Μόλις με εἶδε, ὁ Ἄγιος Πέτρος μ' ἀγκάλιασε και με φίλησε και... δάκρυα ἀπὸ τὴν συγκίνηση! «Χρόνια σε περιμένα, Κοντοστούπη μου! μου εἶπε. Για να σου δείξω μάλιστα τὴν ἀγάπη μου, σου ἐπιτρέπω να κρατήσης τὸ πλανητόπλοιο σου, για να μην κουράζεσαι πετώντας! Και σε διορίζω ἀστυνόμο τοῦ οὐρανοῦ! Θὰ προσέχης μὴ πὺς θυοῦν τίποτα ἀτακτα ἀγγελούδια ἀπὸ τὸν παράδεισο!». Αὐτὰ μὺ εἶπε ὁ Ἄγιος Πέτρος...

Οι 'Υπεράνθρωποι γελούν ακόμα πιο πολύ.

— Γελάτε, έ; γρυλλίζει ο Κοντοστούπης. Δεν τὰ ἀκούσατε ὅμως ὄλα! Τί θὰ πῆτε ἂν σὰς ἀναγγέλιω ὅτι οἱ 'Υπεράνθρωποι τοῦ Κακοῦ πέθαναν; Ναί! Πέθαναν! Ἦρθαν, μάλιστα, στὸν Παράδεισο γιὰ νὰ τὸν καταστρέψουν. Ὅταν ὅμως εἶδαν πὼς ἡμῶν ἀστυνόμος τοῦ οὐρανοῦ, τῶβαλαν στὰ πόδια, ἤρθαν στὴ Γῆ καὶ πῆγαν κι' ἔβαλαν τοὺς ἑαυτοὺς τοὺς σὲ μιὰ ἔρημο τοῦ Τέξας! Τοὺς εἶδα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια ἢ μᾶλλον, μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου!

«Τοὺς εἶδα μὲ
τὰ μάτια μου!»

ΤΑ ΓΕΛΙΑ παύουν ν' ἀκούγονται γύρω. Καταλαβαίνουν ὅλοι πὼς κάτι ὑπάρχει πίσω ἀπὸ τὰ παλαβά λόγια τοῦ Κοντοστούπη.

Ἡ Ἐλχίνα, πὺ παρακολουθοῦσε μὲ δάκρυα στὰ μάτια τῆ σκηνῆ αὐτῆ, θυμάται τὸ βιβλίον καὶ τὴν ἐπίδρασι πὺ εἶχε στὸν Κοντοστούπη καὶ ἀποφασίζει νὰ τὸ χρησιμοποιοῖ.

Ἀρπάζει, λοιπὸν, τὸ χοντρὸ τόμο ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ σαλονιοῦ, πλησιάζει ἀθόρυβα στὸ νάνο ἀπὸ πίσω, σηκώνει τὸ βιβλίον ψηλά καὶ τοῦ τὸ κατεβάξει στὸ κεφάλι μ' ὅλη τῆς τῆ δύναμι!

Γιὰ μιὰ - δυὸ στιγμῆς, ὁ Κοντοστούπης μένει ἀσάλεωτος, μὲ τὸ πρόσωπο συσπα-

σμένο ἀπὸ ἐκπληξι καὶ ἀπορία. Ἐπειτα, κάθεται σιγὰ - σιγὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα μὺρ μουρίζοντας:

— Ἐ; Τί; Πὼς; Τί εἶπατε; Τί λέγαμε, λοιπὸν; Τί μὺ συνέβη;

Ἐχει ξαναβρῆ τὰ λογικά του χάρις στὸ χτύπημα τῆς Ἐλχίνας!

— Ἐλεγεσ γιὰ τοὺς Ἵπερανθρώπους τοῦ Κακοῦ!, λέγει ὁ Ἵπεράνθρωπος.

Ὁ Κοντοστούπης τινάζεται πάλι ὄρθιος.

— Ναί!, φωνάζει. Τοὺς εἶδα νὰ προσγειῶνται σὲ μιὰ ἔρημο τοῦ Τέξας, κοντὰ σ' ἕνα ἀτομικὸ ἐργοστάσιο! Τοὺς εἶδα νὰ σκάβουν τὴ γῆ καὶ νὰ χώνονται μέσα! Ὁχι, ἢ καρδοῦλα μου! Κάτι ἐτοιμάζουν πάλι ἐναντίον μας!

Οἱ Ἵπεράνθρωποι πετάγονται ὄλοι ὄρθιοι! Αὐτὸ πὺ εἶπε ὁ Κοντοστούπης εἶναι σοβαρὸ! Οἱ Ἐχθροὶ τοῦ Κοσμοῦ, δρίσκοντας τὴ δάσι τους στὸν πλανῆτη Ποσειδῶνα κατεστραμμένη, ἔχουν ἔρθει στὴ Γῆ γιὰ νὰ συνεχίσουν ἐδῶ τὴν καταστρεπτικὴ δράσι τους!

— Πρέπει νὰ ἐνεργήσουμε γοργά!, λέει ὁ Ἵπεράνθρωπος. Πρέπει νὰ τοὺς χτυπήσουμε πρὶν προλάβουν νὰ ὀργανωθοῦν καὶ νὰ δράσουν!

— Ναί!, λέει ὁ Ἐλ Γ κ ρ ε κ ο. Εἶστε ὄλοι ἐφωδισμένοι μὲ φαναράκια; (*)

(*) Τὰ φαναράκια αὐτὰ ἐκπέμπουν ἕνα παράξενο κόκκινο φῶς, πὺ κάνει τὸ αἷμα τῶν Ἵπερανθρώπων τοῦ Κακοῦ νὰ ἀπροσγνίθεται!

— "Όλοι!, άπαντούν οι άλλοι.

— Έμπρός, λοιπόν! "Άς άπογειωθούμε άμέσως! Κοντοστούπη, δείξε μας τὸ δρόμο!

Λυγίζουν τὰ γόνατά τους, τὰ τετώνουν άπότομα καί άπογειώνονται.

Σάν ένα κοπάδι άπό γιγάντια πουλιά, οι Προστάτες τῆς Άνθρωπότητος πετούν όλοταχώς πρὸς τὰ δυτικά, πρὸς τὸ Τέξας.

"Όταν όμως φτάνουν εκεί, τὰ πράγματα μπερδεύονται!

"Υπάρχουν πολλές έρημοι εκεί καί σέ κάθε μιὰ είναι χτισμένο κι' άπό ένα έργοστάσιο παραγωγῆς άτομικῶν βομβῶν!

Σέ ποιά άπό τῆς έρήμους αὐτῆς έχουν καταφύγει; οι "Υπεράνθρωποι τοῦ Κακοῦ; Πού έχουν ζητήσει κρησφύγετο καί πού έχουν στήσει τὸ μυστικό στρατηγεῖο τους γιὰ τὸν πόλεμό τους έναντίον τοῦ κόσμου;

"Ό Κοντοστούπης δὲν μπορεῖ νὰ θυμηθῆ!

Γιὰ πολλή ώρα, οι "Υπεράνθρωποι πετούν πάνω άπό τῆς έρήμους τοῦ Τέξας, προσπαθώντας νὰ ανακαλύψουν τὰ ἴχνη τῶν φοβερῶν αντιπάλων τους.

Μὰ τίποτα! "Απολύτως τίποτα δὲν προδίδει τὴν παρουσία τῶν "Υπεράνθρώπων τοῦ Κακοῦ!

— Μήπως είναι πλάσμα τῆς φαντασίας σου όλη αὐτὴ ἡ ἱστορία, Κοντοστούπη; ρω-

τάει ὁ "Υπεράνθρωπος.

"Ό νάνος άγανακτεῖ.

— Τοὺς εἶδα!, σὰς λέω. Τοὺς εἶδα μὲ τὰ μάτια μου! Χώθηκαν στὴν άμμο καί χάθηκαν μέσα στὴ γῆ!

— Θὰ μείνουμε ἐδῶ καί θὰ περιπολοῦμε στὸν άέρα, πάνω άπό τῆς έρήμους, μέρα καί νύχτα!, λέει ὁ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Δὲνμποροῦμε νὰ κάνουμε διαφορετικά! "Ισως ἡ Γῆ κινδυνεύει τώρα περισσότερο άπό κάθε άλλη φορά.

"Η Γῆ ύπονομεύεται!

ΑΝ ὁ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο μποροῦσε νὰ δῆ τί γίνεται κάτω άπό τὴν έπιφάνεια τοῦ έδάφους ἐκεῖνη τῆ στιγμή, θὰ έβλεπε πόσο άληθινὰ είναι τὰ λόγια του αὐτά.

Οἱ δέκα "Υπεράνθρωποι τοῦ Κακοῦ δουλεύουν πυρετωδῶς κάτω άπό τῆς οδηγίης τῆς Ρεγκίνας.

"Ανοίγουν μέσα στὴ γῆ ἕνα βαθύ καί πλατὺ πηγάδι, πὺ εἰσχωρεῖ βαθειὰ μέσα στὰ σπλάγχνα τοῦ πλανήτη μας. Γιὰ ένα μεγάλο διάστημα, τὸ πηγάδι προχωρεῖ πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὸ κέντρο τῆς Γῆς.

"Όσο οἱ ὦρες περνοῦν, τόσο πιὸ βαθύ γίνεται τὸ πηγάδι, ὥσπου φτάνει σὲ βάθος χιλιομέτρων άπό τὴν έπιφάνεια τοῦ έδάφους, σ' ένα σημεῖο ὅπου ἡ θερμοκρασία τῆς Γῆς ανεβαίνει τόσο πολὺ ὥστε τὰ μέταλλα καί τὰ πε-

τρώματα αρχίζουν να λιώνουν σιγά - σιγά.

Έκεί, οι Δέκα σταματούν το σκάψιμο προς τα κάτω και αρχίζουν να ανοίγουν από μια φρονιτική υπόνομο, προς διαφορετική κατεύθυνση ο καθένας.

Δέκα παρακλάδια της κεντρικής υπονόμου σχηματίζονται έτσι μέσα στα βάθη της Γης, δέκα υπόνομοι που μακραίνουν, μακραίνουν, ώσπου φτάνουν ή κάθε μια τους κάτω από μια μεγάλη στεριά του πλανήτη μας.

Μια κάτω από τη βόρεια και μια κάτω από τη νότια Αμερική. Μια κάτω από την Αυστραλία. Μια κάτω από την Ευρώπη. Τρείς κάτω από την απέραντη Ασία. Από μια κάτω από κάθε Πόλο και μια κάτω από τα νησιά του Ειρηνικού!

Μέσα σε λίγες μέρες, και ενώ οι Υπεράνθρωποι μάταια εξακολουθούν να περιπολούν στον αέρα πάνω από τις ερήμους του Τέξας, ή Ρεγκίνα και οι Δέκα έχουν ετοιμάσει ένα δίκτυο υπονόμων, βαθειά κάτω από την επιφάνεια της Γης!

Η Βασίλισσα των Δέκα τρίβει τα χέρια της με ικανοποίηση.

— Περίφημα!, λέει στους συντρόφους της. Δέ μένει τώρα παρά να κλέψουμε όσο περισσότερες βόμβες μπορέσου με από τα ατομικά εργοστάσια των ανθρώπων και να τις τοποθετήσουμε στις υπονό-

μους μας! "Επειτα, μιὰ ταυτόχρονη έκρηξη καί... ή Γη δέ θά ύπάρχει πιά!

— Ναι, λέει ά «8». Πώς όμως θά κλέψουμε τις βόμβες; "Οσες φορές ανέβηκα επάνω για να δώ τί γίνεται έξω, είδα τους Υπεράνθρώπους να πετούν πάνω από την έρημο. Σίγουρα, έχουν την ύποψία ότι δρ:σκόμαστε εδώ!

— Είσαι άνοητος!, λέει ή Ρεγκίνα. Δέ θά χρειαστή καν να βγαύμε στην επιφάνεια του έδάφους! Θά ανοίξουμε μιá άλλη υπόνομο, που θά μäs οδηγήση στα ύπόγεια του ατομικού εργοστασίου, όπου είναι άποθηκευμένες οι ατομικές βόμβες! Θά πάρουμε τις βόμβες και θά τις τοποθετήσουμε, χωρίς να μäs αντίληφθή κανείς! "Επειτα θά συνδέσω όλες τις βόμβες μ' ένα σύρμα με μιá συσκευή ανατινάξεως, θά τοποθετήσω ένα ώρολογιακό ρυθμιστήρα και θά άπογειωθούμε! 'Η ανατινάξεως, θά τοποθετηώς κρηξι θά γίνη όταν πιá έμεις θά δρ:σκόμαστε σε άρκετή άπόσταση από τη Κη!

— Και που θά βρούμε τη συσκευή ανατινάξεως και τον ώρολογιακό ρυθμιστήρα, Ρεγκίνα άπόσταση από τη Γη!

— Είσαι και πάλι άνοητος!, απαντάει ή Βασίλισσα των Δέκα. Θά τά πάρω κι' αύτά από τό ατομικό εργοστάσιο! Δουλειά τώρα! Έμπρός, ν' ανοίξουμε την υπόνομο προς τό εργοστάσιο!

Έργαστάσιο
Ουίλσον

ΕΝΩ οί σύντροφοί του περιπολούν πάνω από τις έρημους του Τέξας, ό 'Υπεράνθρωπος, άποκαμωμένος και άπογοητευμένος, κάθεται στη βεράντα του σπιτιού του, θυσιζόμενος σέ σκέψεις, προσπαθώντας μάταια να βρή μιá λύσι στο τρομερό αίνιγμα που άντιμετωπίζουν οί Προστάτες τής 'Ανθρωπότητας.

Πώς θα μπορούσαν να βρουν τους Έχθρους του Κόσμου; Μέρει τώρα, οί 'Υπεράνθρωποι ψάχνουν, χωρίς να άνακαλύψουν ούτε τό παραμικρό ίχνος από τή Ρεγκίνα και τους Δέκα!

Ξαφνικά, τό τηλέφωνο κουδουνίζει. Ο 'Υπεράνθρωπος μπαίνει στο σαλόνι και σηκώνει τό άκουστικό.

— Έδώ Πρόεδρος τής 'Αμερικής!, λέει μιá φωνή. Χρειάζομαι τή βοήθειά σας. 'Υπεράνθρωποι. Έκλάπησαν πολλές άτομικές βόμβες από ένα έργαστάσιο!

— Δυστυχώς, λέει ό 'Υπεράνθρωπος, δέν μπορούμε να σας βοηθήσουμε, κύριε Πρόεδρε! 'Αντιμετωπίζουμε τώρα έναν κίνδυνο, πού...

Σωπαίνει. Μιá σκέψη: άστάφτει στο μυαλό του! Μιá παράξενη σκέψη...

— Κύριε Πρόεδρε!, συνεχίζει γοργά. Πού βρίσκεται τό έργαστάσιο αυτό;

— Στο Τέξας! Σε μιá έρημο του Τέξας!

— Ω! Εύχαριστώ! Εύχαριστώ, κύριε Πρόεδρε! Η πληροφορία που μου δίνετε ίσως σώση όλόκληρο τον πλανήτη μας από την καταστροφή! Που άκριβώς είναι αυτό τό έργαστάσιο;

— Στη δυτική έρημο του Τέξας! Έργαστάσιο Ουίλσον!

Ο 'Υπεράνθρωπος δέ χάνει τον καρό του. Μ' ένα πήδημα βρίσκεται στη βεράντα και με μιá θεαματική έκτίναξη: άπογειώνεται.

Καθώς σκίζει τον άέρα με ταχύτητα άστραπής, λέει στο ρολογάκι - ραδιοπομπό, που είναι περασμένο στο χέρι του:

«Έδώ 'Υπεράνθρωπος! Έδώ 'Υπεράνθρωπος! Συγκεντρωθήτε όλοι μπροστά στο έργαστάσιο Ουίλσον, στη δυτική έρημο του Τέξας! Με άκούτε;

Οί φωνές του Έ λ Γ κ ρ έ κ ο, του Κεραυνού, τής 'Αστραπής, του 'Υπερέλληνα και του Κοντοστούπη, λένε με τή σειρά μέσα από τό μικροσκοπικό ραδιοπομπό.

«Έν τάξει, 'Υπεράνθρωπε!».

Λίγα λεπτά άργότερα, όλοι οί 'Υπεράνθρωποι προσγειώνονται ό ένας πίσω από τον άλλο μπροστά σ' ένα τεράστιο κτίριο, ένα άπέραντο έργαστάσιο, που είναι χτισμένο στο κέντρο μιáς μεγάλης άμμώδους έρήμου του Τέξας.

— 'Ακολουθήστε με!, λέει

ὁ Ὑπεράνθρωπος στοὺς συντρόφους του.

Καὶ προχωρεῖ, μέσα στο κτίριο. Ὁ φρουρὸς τῆς εἰσόδου, ἀναγνωρίζοντας τοὺς Ὑπεράνθρωπους καὶ καταλαβαίνοντας γιατί ἔχουν ἔρθει, παραμερίζει καὶ τοὺς ἀφήνει νὰ περάσουν, χαιρετώντας τοὺς ἐγκάρδια.

Οἱ Ὑπεράνθρωποι συνεχίζουν τὸ δρόμο τους καὶ φτάνουν σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα γεμάτη μηχανές, ὅπου ἓνας ηλικιωμένος ἀντρας, ὁ διευθυντῆς τοῦ ἐργοστασίου, ξεφωνίζει καὶ τραβάει τὰ μαλλιά του ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσί του



Ἡ Ρεγκίνα σκύβει μπροστὰ καὶ πιέζει μὲ δύναμι τὸ μοχλό!

γι' αὐτὸ ποὺ συνέβη, ἐνῶ γύρω οἱ οἱ ἐργάτες καὶ οἱ μηχανικοὶ τὸν κυττάζουν τρομαγμένοι.

— Πῶς βγῆκαν οἱ ἀτομικὲς βόμβες ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο; μουγγρίζει ὁ διευθυντής. Ἔ; Μπορεῖτε νὰ μοῦ τὸ πῆτε αὐτό; Ἀπὸ τὴν πόρτα δὲ βγῆκαν; Πῶς βγῆκαν, λοιπόν;

— Ἀπὸ τὰ ὑπόγεια!, λέει πίσω του ἡ φωνὴ τοῦ Ὑπεράνθρωπου κἀνοντάς τον νὰ στρ.φογυρίση τρoμαγμένος σὰν νὰ τοῦ εἶχαν ρίξει πιστολιά! Δεῖξτε μας τὴν εἰσοδοτῶν ὑπογείων καὶ θὰ βροῦμε τὶς βόμβες... ἂν δὲν εἶναι πιὰ πολὺ ἀργά!

Κάποιοι δείχνει πρὸς μιὰ πόρτα, στὸ βάθος τῆς αἴθουσας, καὶ οἱ Ὑπεράνθρωποι τρέχουν πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ μὲ κάθετες ἐφορμήσεις κατεβαίνουν στὰ ὑπόγεια χωρὶς κἀν νὰ χρησιμοποιοῦσιν τὴ σκάλα.

Ἐκεῖ, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη ἔρευνα, ἀνακαλύπτουν πίσω ἀπὸ ἓνα σωρὸ κιβώτια ἓνα ἀνοιγμα στὴ γωνιά, ποὺ σχηματίζει ὁ τοῖχος μὲ τὸ ἔδαφος.

Σκαλιὰ, ἀνοιγμένα σὲ βράχο, ὀδηγοῦν πρὸς τὰ κάτω. Οἱ Ὑπεράνθρωποι τὰ κατεβαίνουν μὲ προσοχή.

Τὸ κατέβασμα αὐτὸ κρατᾶει πολὺ ὤρα.

Τὸ σκοτάδι εἶναι ἀπόλυτο ἐκεῖ κάτω. Εἶναι τόσο μαῦρο ὥστε ἔχει κανεὶς τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὸν ἔχουν τυλίξει μὲ μαῦρα σεντόνια.



Οι Ύπεράνθρωποι του Καλού και του Κακού είναι αναισθητοί, άσάλευτοι, χλωμοί*σάν νεκροί!

Μα οι Ύπεράνθρωποι βλέπουν καθαρά. Είναι όλοι τους —έκτος από τον Έλ Γ κ ρ έ κ ο και τον Κοντοστούπη — προ:κισμένοι με υπερφυσική όραση, που τους επιτρέπει να βλέπουν στο σκοτάδι όσο καθαρά, όσο και στο φώς του ήλιου.

Ό νάνος γκρινιάζει κάθε τόσο ψθυριστά:

— Μαννούλα μου! Τί σκοτάδι είναι αυτό; Κοντεύω να πάθω... άσφυξία! Πιάστηκε ή ανάσα μου! Στην κόλαση βρισκόμαστε;

Ξαφνικά, καθώς φτάνουν στο τέρμα της σκάλας, συμβαίνει κάτι άπροσδόκητο.

Άπό μιά μεγάλη ύπόγεια

αΐθουσα με στύλους, που άπλώνεται μπροστά τους, ξεπετάγονται τρεις μεγάλες πράσινες μορφές!

Είναι τρεις από τους Δέκα, τους Ύπερανθρώπους του Κακού!

Ρίχονται πάνω στον Ύπερέλληνα, που βαδίζει πρώτος. Το Παιδί - Θαύμα δέν προλαβαίνει να χρησιμοποιήση το φαναράκι του με το παράξενο κόκκινο φώς.

Προλαβαίνει όμως να κάνη κάτι άλλο. Άρπάζει τους δυο από τους αντιπάλους του με τρομερά κεφαλοκλειδώματα από το λαιμό, ενώ συγχρόνως το δεξί του πόδι σηκώνεται και κλωτσάει τον τρίτο

Δέν υπάρχει μεγαλύτερη χαρά από τὸ νὰ ἀγωνίζεσαι γιὰ τὴν Πατρίδα σου καὶ τὴν Ἀνθρωπότητα, γιὰ τὸ Καλὸ καὶ τὸ Δίκαιο!

Θ. ΑΣΤΡΙΤΗΣ

μὲ φοβερὴ δύναμι στέλνοντάς τον δέκα μέτρα μακριά!

Τὴν ἴδια στιγμή μέσα ἀπὸ τὴν οἴθουσα ξεπετάγονται καὶ οἱ ὑπόλοιποι Ὑπεράνθρωποι: τοῦ Κακοῦ καὶ μιᾶ ἀπειρογράφου γιγαντομαχία ἀρχίζει μέσα στὰ ἔγκατα τῆς Γῆς ἀνάμεσα στὶς Δυνάμεις τοῦ Φωτὸς καὶ στὶς Δυνάμεις τοῦ Σκότους!

Οἱ γροθιές καὶ οἱ κλωτσιές, οἱ κεφαλιές καὶ τὸ ἀλλόκοτο φῶς τῶν φαναριῶν τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ ε κ ο παίζουν τὸ βασικὸ ρόλο.

Ὁ Ἕλληνας παίρνει κι' αὐτὸς μέρος στὴ σύγκρουσι. Ἐχει φορέσει ἕνα ζευγάρι γυαλιὰ ἀπὸ μιὰ ραδιενεργὸ οὐσία, πού τοῦ ἐπιτρέπει νὰ βλέπῃ κι' αὐτὸς ἀρκετὰ καθαρά μέσα στὸ σκοτάδι. Τὸ πιστόλι του δουλεύει ἀκούραστα καὶ κάθε φορὰ πού ἕνας ἀντίπαλός του ἔρχεται πολὺ κοντά του, τὸν ὑποδέχεται μὲ συντριπτικὲς κλωτσιές!

Μόνον ὁ δυστυχισμένος ὁ Κοντοστούπης δὲ βλέπει οὐ-

τε τὴν... πελώρια μύτη του! Κυλιέται χάμω ἀνάμεσα στὰ πόδια τῶν συμπλεκομένων καί... δαγκώνει γάμπες, μὴν ἔροντας ἀν ἀνήκουν σὲ φίλους ἢ σὲ ἐχθρούς!

— Παναγίτσα μου!, μουρρίζει κάθε φορὰ πού ἕνα πόδι τὸν πατάει ἢ τὸν κλωτσάει. Ὦχ! Μὲ σακάτεψες δρωμόσκυλο! Κοντοστούπη μου, τὸ καλὸ πού θοῦ θέλω, φύγε ἀπὸ δῶ γιατί θὰ σὲ κάβουνε... μούστρο τσαλαπατώντας σε σὰν τὰ σταφύλια!

Ἐπειτὰ ἀπὸ πολλὲς προσπάθειες, κατορθώνει νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν κύκλο τῶν συμπλεκομένων. Τὸ βάζει στὰ πόδια, μὰ τὴν ἴδια στιγμή τὸ πόδι του σκοντάφτει σὲ κάτι καὶ ὁ νάνος σαριάζεται φαρδύς - πλατὺς χάμω!

Κάνει νὰ σηκωθῇ, μὰ ξαναπέφτει! Τὸ πόδι του εἶναι μπλεγμένο σὲ κάτι πού μοιάζει μὲ λεπτὸ σκοινί.

Γυρίζει, κάθεται σταυροπόδι χάμω καὶ προσπαθεῖ νὰ ξεμπλέξῃ τὸ πόδι του. Δέν τὸ καταφέρνει ὅμως. Τὸ σκοινάκι εἶναι γιὰ καλὰ μπερδεμένο στὸ παντελόνι του καὶ στὸ παπούτσι του.

— Θεούλη μου!, κάνει ὁ νάνος. Ἄγιε Ὀνούφριε, προστάτη μου! Βοήθησέ με στὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμή τῆς ζωῆς μου, ἀλλοίως θὰ ἀλλάξω... προστάτη!

Πιάνει μὲ τὰ χέρια του τὸ σκοινάκι καὶ τὸ τραβάει μὲ ὄλη του τὴ δύναμι. Ἐνα μεταλλικὸ «κράκ» ἀκούγεται καὶ τὸ πόδι τοῦ Κοντοστούπης ἐ-

λευθερώνεται. Τὴν ἴδια στιγμή, ἕνας ἀπὸ τοὺς συμπλεκόμενους παραπατάει καὶ πέφτει ἐπάνω του μὲ τόση δύναμι, ὥστε ὁ νάνος ξαπλώνεται χάμω ἀναίσθητος, ἐνῶ χίλιες καμπάνες ἀντηχοῦν μελωδικὰ μέσα στὸ μυαλό του!...

«Ἐφτασε
τὸ τέλος τῆς Γῆς!

ΗΦΩΝΗ τῆς Ρεγκίνας ἀντηχεῖ ξαφνικὰ μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς μεγάλης ὑπόγειας αἰθουσας.

— Ὑπεράνθρωποι! Κάθε ἀγώνας εἶναι μάταιος! Ἐφτασε τὸ τέλος τῆς Γῆς! Ὁ πλανήτης σας, μαζί μὲ ὄλους τοὺς κατοίκους του καὶ μαζί μὲ μᾶς καὶ μὲ σᾶς θὰ τιναχθῆ στὸ ἀέρα! Γυρίστε καὶ κυττάξτε με!

Ἡ μάχη σταματᾷ. Οἱ Ὑπεράνθρωποι γυρίζουν καὶ βλέπουν στὸ βάθος τῆς ὑπόγειας αἰθουσας τὴ Ρεγκίνα, μπροστὰ σὲ μίαν συσκευὴ ἀνατινάξεως!

Ἡ σατανικὴ Βασίλισσα τῶ Δέκα κρατᾷ τὸ μοχλὸ καὶ εἶναι ἑτοιμὴ νὰ τὸν πιέσῃ!

— Ἄν σπρώξω αὐτὸ τὸ ἔμβολο πρὸς τὰ κάτω, συνεχίζει ἡ Ρεγκίνα, ξέρετε τί θὰ συμβῆ, Ὑπεράνθρωποι; Ἐκατοντάδες ἀτομικὲς βόμβες, ποὺ εἶναι τοποθετημένες μέσα στὴ Γῆ, κάτω ἀπὸ ὄλες τὶς ἠπείρους, θὰ ἐκραγοῦν!

Γελαεὶ σαρκαστικὰ καὶ ἐξακολουθεῖ:

Ἡ τιμιότης, ἡ εὐθύτης, ἡ ἀξιοπρέπεια καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ Δίκαιο, πρέπει νὰ εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ κάθε ἀναγνώστου τοῦ «Ὑπεράνθρωπου».

Θ. ΑΣΤΡΙΤΗΣ

— Ἡ Ἀμερικὴ, ἡ Ἀφρικὴ, ἡ Ἀσία, ἡ Αὐστραλία, ἡ Εὐρώπη, οἱ Πόλοι, θὰ τιναχθοῦν στὸν ἀέρα! Ἡ Γῆ θὰ ἀνοίξῃ σὰν ἕνα τεράστιο ρόδι καὶ θὰ σκορπισθῆ στὸ διάστημα. Νομίζετε ὅτι ἦταν εὐκολο νὰ μὲ νικήσετε, ἔ; Δὲν ξέρετε ὅτι ἐγώ, ἡ Ρεγκίνα, εἶμαι ἀνίκητη! Τώρα, ἂν δὲν θέλετε νὰ καταστραφῆ ἡ Γῆ, παραδοθῆτε! Πετᾶτε χάμω τὰ ὄπλα σας καὶ ἀκολουθήστε τοὺς συντρόφους μου! Θὰ πάτε ὅπου σᾶς ὀδηγήσουν καὶ θὰ κάνετε ὅ,τι σᾶς, διατάξουν! Δι'αφορετικὰ...

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, χλωμὸς σὰν νεκρὸς, κυττάζει τὴ Ρεγκίνα κυττάζει τὴ συσκευὴ ἀνατινάξεως καὶ ἔπειτα τὸ χοντρὸ καλώδιο ποὺ ξεκινᾷ ἀπὸ αὐτὴν καὶ κατεβαίνει στὰ ἔγκατα τῆς Γῆς.

Ξαφνικὰ, τὸ πρόσωπό του λάμπει ἀπὸ πονηρία. Ἐνῶ οἱ σύντροφοί του ἑτοιμάζονται νὰ παραδοθοῦν, αὐτὸς τοὺς σταματᾷ μὲ μίαν κίνησι τοῦ χερσιοῦ του καὶ λέει στὴ Ρεγκίνα:

— Είσαι ανίκητη, Ξ; Είσαι σίγουρη ότι, αν πίεσης αυτό το έμβολο, η Γή θα τιναχτεί στον αέρα! Δέν είν' έτσι;

— Βεβαίως!, άπαντάει ή Βασίλισσα τών Δέκα παραξευεμένη από τόν τόνο τής φωνής του 'Υπεράνθρωπου. Παραδοθήτε! Άλλοιώς, θα πιέσω τó έμβολο!

— Καί άν σέ παρακαλούσα να τó πιέσης; ρωτάει σαρκαστικά ó 'Υπεράνθρωπος. Ξέρεις, έμείς και όλοι οί άνθρωποι τής Γής βαρεθήκαμε τη ζωή μας και άποφασίσαμε να πεθάνουμε! Πίεσε τó έμβολο, Ρεγκίνα! Δέν παραδινόμαστε!

— Θα μετρήσω ώς τó τρία!, λέει ή Ρεγκίνα άγρια. "Αν δέν παραδοθήτε, θα πιέσω τó μοχλό! "Ένα... δύο...

Οί 'Υπεράνθρωποι μένουν άκίνητοι.

Ή Ρεγκίνα, έπειτα από μιá μικρή στιγμή δισταγμού, γέρνει πρòς τά έμπρòς και πιέζει με δύναμη τó μοχλό τής συσκευής άνατινάξεως!

Μένει έτσι, σκυμμένη πάνω στη συσκευή, με τó αυτί τεταμένο, άκίνητη, με μιá διαβολική, θριαμβευτική χαρά στο μάτι.

Περιμένε.... Περιμένει να άκούση την τεράστια έκρηξι, να νοιώση τó έδαφος να άνασηκώνεται κάτω από τά πόδια της και να την έκσφενδονίξη μαζί με τούς άλλους, μέσα σε πελώριες γλώσσες φωτιάς, ψηλά, μέσα στο διάστημα, πυρακτώνοντας τó κορμί της και έξοντώνοντας κι' αυ-

τήν και κάθε άλλο ζωντανό πλάσμα πάνω στη Γή!

Περιμένει.... μά τίποτα δέν συμβαίνει!

Τó γέλιο του 'Υπεράνθρωπου άντηχεί βροντερά μέσα στην υπόγεια αίθουσα:

— Χά, χά, χά! Χά, χά, χά! Άπογοητεύτηκες, Ρεγκίνα, Ξ; Δέν ήξερες, λοιπόν, ότι οί 'Υπεράνθρωποι είναι άνικητοι; Δέν ήξερες πώς είμαστε προικισμένοι με ύπερφυσικές ιδιότητες, πολύ άνώτερες από τις δικές σας; Με συσκευές, που είναι τελειότερες από την τελειότερη συσκευή που κατασκεύασε ποτέ ή φυλή σου, άνακαλύψαμε έγκαιρώς τις βόμβες σου και τις άχρηστεύσαμε όλες!

Λύσσα, τρόμος, πανικός, μίσος και άπόγνωση ζωγραφίζονται στο βλέμμα τής Βασίλισσας τών Δέκα.

Για μιá - δυò στιγμές μένει άκίνητη, κρατώντας πάντα τó μοχλό τής συσκευής άνατινάξεως.

"Έπειτα, πετάγεται όρθια και χύνεται πετώντας πρòς την έξοδο τών ύπονόμων, στο βάθος τής σπηλιάς, ούρλιάζοντας στους συντρόφους της:

— Άκολουθήστε με! 'Υπεράνθρωποι, φεύγω, αλλά θα ξανασυναντηθούμε γρήγορα!

Οί 'Υπεράνθρωποι του Κακού φεύγουν άναπτύσσοντας ταχύτητα τόσο μεγάλη, ώστε οί ήρωές μας, άποσβολωμένοι από την έκπληξί τους για την άλλόκοτη συμπεριφορά

τού 'Υπερανθρώπου, δὲν προλαβαίνουν νὰ τοὺς καταδιώξουν!

— 'Υπεράνθρωπε, λέει ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ ο, μπορεῖς νὰ μου ἐξηγήσης τὸ μυστήριον αὐτό; Ξέρω ὅτι δὲν βρήκαμε τίς ἀτομικὲς βόμβες τῆς Ρεγκίνας καὶ δὲν τίς ἀχρηστεύσαμε! Πῶς, λοιπόν, δὲν ἐξεργάγησαν ὅταν αὐτὴ ἐπίεσε τὸ μοχλὸ καὶ πῶς ἐσύ ἤξερες ὅτι δὲν θὰ ἔσκαζαν;

'Ο 'Υπεράνθρωπος γέλασε πάλι.

— Εἶναι ἀπλό, λέει. Κύτταξε στὴ βάση τῆς συσκευῆς ἀνατινάξεως, ἐκεῖ ὅπου ἀρχίζει τὸ σύρμα!

'Ο Ἕλληνας γουρλώνει τὰ μάτια του.

— Τό... σύρμα ἔχει φύγει ἀπὸ τὴ θέσι του!, λέει. Δὲν κάνει ἐπαφή! Ποιὸς τὸ τράδηξε;

'Ο 'Υπεράνθρωπος δείχνει πᾶν πέρα στὴ μέση τῆς αἰθουσας. Βάζουν ὄλοι τὰ γέλια. 'Ο Κοντοστούπης εἶναι ξαπλωμένος ἐκεῖ ἀναίσθητος ἀκόμα. Τὸ χοντρό καλώδιο, ποὺ συνδέει τὴ συσκευὴ ἀνατινάξεως μὲ τίς ἀτομικὲς βόμβες, εἶναι μπερδεμένο στὸ ἔνα του πόδι. Μὲ τὰ χέρια του, ὁ νάνος κρατᾷ τὸ καλώδιο!

Τὸ εἶχε τραβῆξει μέσα στὸ σκοτάδι, πρὶν πέσει ἀναίσθητος, χωρὶς νὰ υποψιάζεται πῶς εἶχε σώσει ἔτσι τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν καταστροφὴ!

— Εἶναι εὐτύχημα, λέει ὁ 'Υπεράνθρωπος, ποὺ εἶδα ἐγκαίρως ὅτι τὸ σύρμα εἶχε μετακινηθῆ! "Ἄλλοιως, θὰ ἀναγκαζόμαστε νὰ παραδοθούμε! Χαιρετήστε ὄλοι τὸν Κοντοστούπη, τὸν... σωτῆρα τῆς Ἀνθρωπότητος!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενον ὑπὸ: ΘΑΝΟΥ ΑΣΤΡΙΤΗ

'Απαγορεύεται ἡ ἀνατύπωσις. 'Αποκλειστικότης «'Υπερανθρώπου».

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

Κάθε ἀναγνώστης τοῦ «'Υπερανθρώπου» ἔχει καθῆκον — τιμητικὸ καθῆκον — νὰ φέρῃ στὸ περιοδικὸ καινούργιους ἀναγνώστες, καινούργιους ὁπαδοὺς τοῦ μεγάλου συμπατριώτη μας ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ!



Τὸ ἐπόμενο τεύχος τοῦ «Υπερανθρώπου», τὸ

≡|77|≡

ποῦ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μετὸν τίτλο:

ΤΑ ΣΠΑΘΙΑ ΤΟΥ ΧΑΛΑΣΜΟΥ

θὰ σὰς προσφέρῃ νέες ἐκπλήξεις, νέες συγκινήσεις, νέους ἐνθουσιασμούς! Οἱ Ὑπεράνθρωποι, ἀποφασισμένοι νὰ τελειώσουν μιὰ γιὰ πάντα μετὸς Ἐχθρῶν τοῦ Κόσμου, κυνηγοῦν τὴ Ρεγκίνα καὶ τοὺς Δέκα ἀπὸ χώρα σὲ χώρα κι' ἀπὸ ἄστρο σὲ ἄστρο, διεξάγοντας τρομακτικὰς μάχας, ὥσπου ἐμφανίζονται

ΤΑ ΣΠΑΘΙΑ ΤΟΥ ΧΑΛΑΣΜΟΥ

Κανένας σας νὰ μὴ χάσῃ τὸ συγκλονιστικὸ τεύχος 77!





ΠΡΟΣΟΧΗ

Οι αναγνώστες μας που επιθυμούν ν' αποκτήσουν τα προηγούμενα τεύχη των εκδόσεών μας, Μικρού "Ηρώος, Υπερανθρώπου, Γκρέκο, Ζορρό, κλπ., μπορούν να τα ζητήσουν από τα γραφεία μας, Λέκκα 22, εντός τής στοάς, και από τα ακόλουθα καταστήματα διαφόρων πολέων τής Ελλάδος, και του εξωτερικού:

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βιβλιοπωλείον 'Αθαν. Τουφεξή, οδός Βενιζέλου και Εύριπίδου γωνία, έναντι 'Εμπορικής σχολής.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βιβλιοπωλείον 'Ανδρέα Ρέκου, 'Εγνατίας 67.

ΒΟΛΟΣ: Βιβλιοπωλείον 'Ιωάννου Λιαναρίδη, Κ. Καρτάλη 46.

ΚΑΒΑΛΑ: Βιβλιοπωλείον 'Αθαν. Παπαδογιάννη.

ΚΟΡΙΝΘΟΣ: Βιβλιοπωλείον 'Αλμπάνη.

ΛΟΥΤΡΑΚΙ: Βιβλιοπωλείον 'Αλμπάνη.

ΚΑΡΔΙΤΣΑ: Βιβλιοπωλείον 'Ιωάν. Τσοπελάκου.

ΛΕΥΚΩΣΙΑ: Βιβλιοπωλείον Α. Πολίτη, Λεύκωνος 20

ΛΟΝΔΙΝΟΝ: Βιβλιοπωλείον ZENO, Δανίας 6, Δυτικός τομέυς άρ. 2.

ΣΙΔΝΕ-Υ. ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ: Βιβλιοπωλείον Σαλαπάτα.

ΑΔΕΛΑ-Ι·ΔΑ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ: Βιβλιοπωλείον Παλάση.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ: Πρακτορείον 'Εφημερίδων 'Αθην. Τύπου.



Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

"Ετος 2ον — Τόμος 10ος — 'Αριθ. τεύχους 76 — Δραχ. 2
Γραφεία: ὁδὸς Λέκκα 22 (ἐντὸς τῆς στοᾶς). Τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικὸς Δ)ντῆς: Σ. Ἀνεμοδουρᾶς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οἰκονομικὸς Δ)ντῆς Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγῶς 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήναι

Συνδρομαὶ ἑσωτερικοῦ:	Συνδρομαὶ ἑξωτερικοῦ:
'Ετησία δρχ. 100	'Ετησία Δολλᾶδια 4
'Εξάμηνος > 55	'Εξάμηνος > 2

Προσοχή

Μερικὰ πράγματα πού πρέπει νὰ ξέρουν ὅλοι οἱ ἀναγνώστες μας:

1) Ὅσοι θέλουν νὰ τοὺς στείλουμε τεύχη ταχυδρομικῶς πρέπει νὰ στέλνουν καὶ τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα, πού εἶναι 2 δραχ. γιὰ κάθε τεύχος.

2) Κάθε τόμος κοστίζει 14 δραχ. καινούργιος. Γιὰ νὰ σταλῆ ταχυδρομικῶς ἕνας τόμος χρειάζονται γραμματόσημα 2 δραχ.

3) Ἡ βιβλιοδεσία κάθε τόμου κοστίζει 5 δραχ.

4) Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνώστες νὰ βάζουν τὰ σωστὰ γραμματόσημα στὰ γράμματά τους, γιατί ἀναγκάζομαστε νὰ τὰ πληρώνουμε ἑμεῖς διπλά!

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ὅλα τὰ γράμματα καὶ τὰ ταχυδρομικὰ δέματα καὶ οἱ ἐπιταγῆς νὰ στέλνῶνται στὴ διεύθυνσι:

Γεώργιον Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήνας

